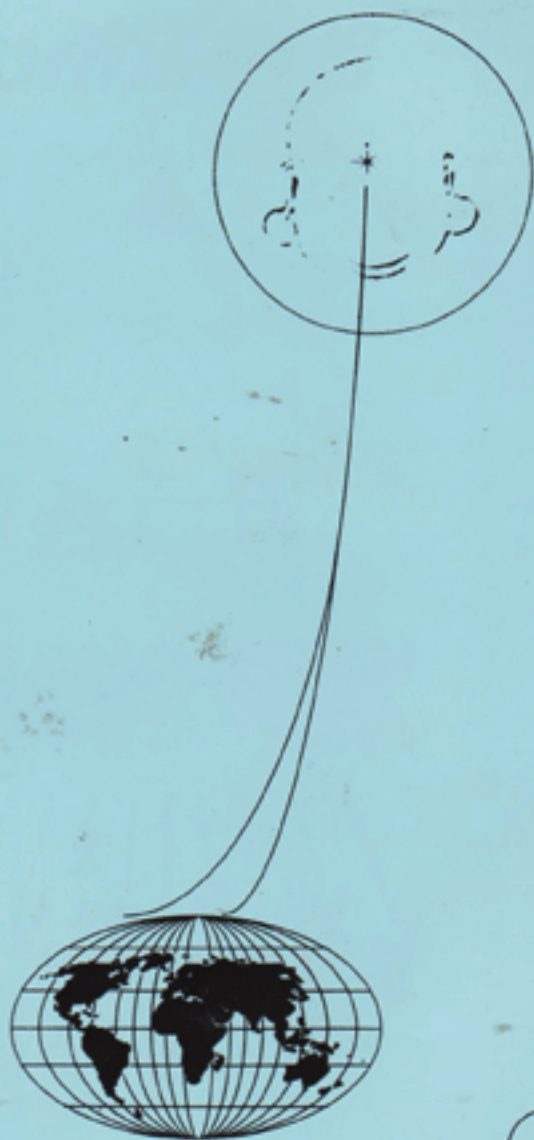

สิ่ง
ศักดิ์
สิทธิ์
นำ
สู่
เบื้อง
บน

สิ่งศักดิ์สิทธิ์

นำอนุตรธรรม

คำสอน อ.ฟ้า

ประธานเมื่อ 04.08.45

เราได้ผ่านมาเป็นหมื่นๆ ปี มันได้สะสมมานานมาก โดยที่จิตตัวนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของกายสังขารของเรา โดยที่ไม่มีการกำจัดออกทีละส่วนๆ นั่นแหละเป็นเหตุอย่างหนึ่งที่ว่า ทำไมเราถึงวางไม่ได้เรายังสงบไม่ได้ เพราะจิตตัวนี้ได้เอากายสังขารของเราเข้าไปเกี่ยวข้องเป็นหมื่น ๆ ชาติมา เราต้องแยกจิตให้ออกจากกายสังขารของเรา คำว่าของเรานั้นเป็นกายสังขารที่ได้หลอกเรามาเป็นหมื่นๆ ปีให้แยกจิตตัวนี้ออกโดยเด็ดขาด ในกายสังขารของเรามันดำเนินของมันเองไปเองตลอด เมื่อจิตไม่อยู่กายสังขารมันก็แตกดับ มันก็ดำเนินของมันไปเองที่เรียกกันว่าเน่าสลาย ถ้าจิตเรายังอยู่ในกายสังขารของเรา สิ่งต่างๆ ที่ผูกพันมาเป็นหมื่นๆ ปีก็จะเข้ามาเกี่ยวข้องที่เราต้องหาความสงบมันยากมันอยู่ตรงนี้ ที่เราแยกจิตกับกายสังขารของเราแยกไม่ออก

ที่อาจารย์จึงได้สอนไว้ว่า ถ้าเราแยกออกโดยเด็ดขาด เข้าใจในส่วนนี้แล้ว ความสงบที่เราเข้าใจในส่วนนี้จะบังเกิดขึ้นทันทีนั้นก็คือว่า จิตที่ได้เกี่ยวกับกายสังขารเพราะเหตุ เป็นเหตุจากที่เราได้ก่อกั้นไว้กรรมต่าง ๆ นั้นเป็นตัวที่ทำให้เกิด ถ้าเราไม่มีการก่อกั้นไว้กรรมแล้วในกายสังขารตัวนี้จะไม่บังเกิดขึ้น มีแต่จิตดวงเดียวที่คงสภาพขึ้นไปอยู่แต่ยังไม่กลับสู่เบื้องบน นั่นก็คือว่าจิตตัวนี้ยังต้องอาศัยกายสังขารละเอียดที่บังเกิดขึ้นในเบื้องบน นั่นก็แสดงว่าจิตกับกายก็ยังไม่ตัดกัน โดยเด็ดขาด เราต้องอาศัยกายที่ละเอียดไปเข้าใจในส่วนนี้ต่อไป

เห็นไหมว่าจิตกับกายได้ผูกพันเป็นหมื่นๆ ปี แม้แต่กายที่ดับ เมื่อดับสลายจากข้างล่างก็ไปบังเกิดขึ้นอยู่เบื้องบนอีก นั่นย่อมแสดงได้ว่าจิตกับกาย

ถ้าตัดกันเด็ดขาดจริงๆ แล้วในกายที่เราเรียกว่ากายละเอียดก็จะมีบังเกิดขึ้น
คือกลับไปสู่สายนองเป็นจิตเดิมแท้เรา ฉะนั้นต้องแยกแยะให้ออก ถ้า
แยกแยะไม่ออกเราก็ต้องไปฝึกต่อข้างบน โดยที่มีกายละเอียดขึ้น ไปอีก

ความสงบในก้าวที่หนึ่ง ให้ทำความเข้าใจว่าจิตกับการแยกกันโดย
เด็ดขาดตัดกัน โดยเด็ดขาด อย่าเอาความรู้สึกทุกอย่างมาเกี่ยวเนื่องกับจิตกับ
กาย โดยเด็ดขาด นั้นแหละความสงบขั้นที่หนึ่งก็จะตามมา
เข้า.....ไปละ

คำสอน อ.ฟ้า

ประทานเมื่อปี 45

เราไม่ได้นึกจุดกลางระห ว่างคิ้ว เราต้องทำงานไปก็ให้เอาสิ่งที่เราเก็บเฉพาะที่จำเป็นเอามาใช้ แต่ตอนที่เรทำเสร็จ นึกในจุดกลางระห ว่างคิ้วทันทีที่ความสงบก็จะเกิดขึ้นทันที เหมือนทุกอย่างที่อยู่รอบนอกว่างเปล่าทันที มีแต่จิตเดิมแท้ที่เราจะค้นหาในจุดกลางระห ว่างคิ้ว มันจะตึงเบาๆ ที่มันตึงเพราะว่าเป็นสิ่งที่แสดงออกมาจากจุดกลางระห ว่างคิ้ว เรานึกย้อนเข้าไปๆ ที่เราตึงก็เท่าเดิมไม่แรงขึ้นไม่อ่อน มันจะตึงเท่าเดิมเพราะเป็นพลังที่ออกจากจุดกลางระห ว่างคิ้ว เราก็มองเข้าไป ณ ขณะนั้นสิ่งที่เย็นที่จิตถามว่ามีเกิดขึ้นชั่วขณะได้ไหม เราก็สามารถจะทำได้ เอาตรงจุดกลางระห ว่างคิ้วให้พลังตัวนั้นไปที่จิตของเรา เมื่อจิตของเรารับรู้พลังแล้วเย็นที่จิตก็จะเกิดขึ้น นั่นก็อีกหนทางหนึ่ง เพราะที่นี้ยังมีบางคนบอกว่าถ้ารอยื่นที่จิตแล้วมันเกิดขึ้นยาก แต่ส่วนมากจะไปตึงตรงจุดกลางระห ว่างคิ้ว เราก็ให้ตึงตรงจุดกลางระห ว่างคิ้ว แต่ไปที่เย็นที่จิตได้เหมือนกันให้ไปพร้อมกันได้ เพราะถ้าเกิดเราเย็นที่จิตขึ้นมาสิ่งที่รู้ในจุดกลางระห ว่างคิ้วเป็นสิ่งที่เราได้รู้ อันแรกความนึกคิดของคนอื่นเราจะรู้ทันที เมื่อรับรู้ทันทีแล้วเราอย่าลืมต้องพิสูจน์ด้วย ตัวนี้อย่ากังวลไป ถ้าเราไม่พิสูจน์ว่าสิ่งที่เรารู้จากคนอื่นคิด ความคิดของใครอื่นๆ ที่เรารับรู้มาแล้วเราไม่เชื่อมันต รงนี้สิ่งที่จะตามมาที่จะรู้ละเอียดมันจะกังวลมากขึ้น เราต้องชนะตัวนี้ให้ได้

หลายอาจารย์เคยสอนแล้วว่าผิดถูกไม่เป็นไรให้ฝึกไว้ ต้องพิสูจน์ตัวนี้ให้ชัดเจนให้ได้ เมื่อชัดเจนจนเข้าใจแล้ว สิ่งที่จะรู้ละเอียดเราก็จะเชื่อมั่นตามมาอย่าไปสงสัยว่าสิ่งที่รู้เป็นจากจิตที่เราคิดไปเองไหม อันแรกที่พิสูจน์ได้ก็คือว่าเมื่อเย็นที่จิตแล้วพลังความคิดคนอื่นที่เราได้รับรู้เข้ามาจะแรง จะ

แรงกว่าที่เราคิดเอง ให้พิสูจน์ตรงนี้ เหมือนคล้ายๆ กับว่าเขาบังคับให้เราพูด ถ้าเขาไป ถ้าเขามากๆ เราจะสงสัยตัวนี้ก็อย่าเพิ่ง เอาอันแรกคือว่าเหมือนกับ มีพลังอะไรให้เราพูดคำๆ นี้ออกมาที่มันแรง ฝึกตัวนี้อาไว้ เพราะอย่างน้อย เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว เมื่อเย็นที่จิตแล้ว ในความคิดของเรานั้นคงไม่มี แรงเท่านี้ที่จะเกิดขึ้นเองนั่นคือเราได้สงบไปบางส่วน เพราะฉะนั้นสิ่งที่เรา รับรู้มันแรงเข้ามาให้เราเนื่อก็คิดขึ้นมาเหมือนๆ กับบังคับให้เราพูด นั่นแหละ ให้พิสูจน์ตัวนี้ไปหลายๆ ครั้ง ถ้าได้แล้ว จะมีความเชื่อมั่นที่เราจะรู้จริง ผิด ถูกมากน้อยอย่างไรไปสนใจ ถ้าเรากังวลตัวนี้จนมันไม่ผ่านตัวนี้ไป...ไม่ได้ ต้อง เอาตัวนี้ให้ได้ เพราะตัวนี้เราต้องไปใช้อีกเยอะในกัณฑ์พิบัติ เพราะเวลาเบื่อง บนส่งมาให้เรารับรู้ นั่นคือเบื่องบนสั่งเรา ข้อนี้เราอย่าลืมด้วย เพราะเมื่อเรา เย็นที่จิตได้มากเมื่อเบื่องบนสั่งให้เราทำอะไร เราจะรู้ว่าเป็นสิ่งที่เรารับจาก เบื่องบนสั่งให้เรามาให้ทำอะไร

พูดบ่อยๆ เรื่อยมา นั่นแหละเป็นเรื่องสำคัญ อย่างเช่นเรานั่งอันแรก จะสงบต้องละโลกโกรธหลงให้ได้ เมื่อละได้แล้วเราสงบให้มากขึ้นต้องไม่ มีความคิดเข้าข้างตัว เพราะการสงบมากขึ้น ที่ยังมีความคิดเข้าข้างตัวว่าต้อง เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ มันเป็นตัวกั้นความสงบที่มากขึ้นให้สงบเย็นมากขึ้น ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นอยากสงบมากขึ้นเรื่อยๆ ความคิดเข้าข้างตัวต้องไม่มี เลย ต่อมาเมื่อสงบมากขึ้นเรื่อยๆ อยากรู้ของละเอียดต้องมีปัญญา แต่ปัญญานี้ เป็นปัญญาที่ตั้งอย่างมีเหตุมีผล เพราะเราผ่านไม่คิดเข้าข้างตัวแล้วสิ่งที่ถาม เป็นปัญญานั้นก็จะไม่มีคิดเข้าข้างตัวด้วย มันเป็นเหตุเป็นผล ว่าทำไมเกิด อย่างนี้ ทำไมผลเป็นอย่างนี้มาจากเหตุอันใด ถามในจิตของเราสร้างปัญญา ขึ้นมาถาม เมื่อความสงบเย็นแล้วจิตเดิมแท้เราไปสวธิสุทธิจะตอบเราเอง

ขึ้นมา นั่นก็คือว่าในจิตของเรานั้นแหละก็จะตอบเราขึ้นมาว่า เหตุที่เป็นอย่างนี้ๆ เพราะเราได้ทำอย่างนี้ นั่นก็คือว่าในจิตเดิมแท้ที่ตอบตัวเราเองขึ้นมาแล้ว นั่นนั่นแหละคล้ายๆ ว่าเราเปิดจิตเดิมแท้ที่อยู่เบื้องบนมาตอบตัวเราเองเมื่อเข้าใจมากขึ้นถามมากขึ้นมีปัญหามากขึ้น ก็นั่นแหละหมายความว่าเราได้เปิดจิตเดิมแท้เราให้กว้างขึ้น ทุกวันนี้ที่เราถามในจิตเดิมแท้ที่นั่นแหละเรากำลังเปิดจิตเดิมแท้เราออก ไม่ใช่ที่ว่าที่เราถามไปแล้ว ถามเบื้องบนแล้วเบื้องบนตอบโดยตรง เบื้องบนนั่นแหละผ่านมาทางจิตเดิมแท้ของตัวเรานั้นแหละ เพื่อให้จิตเดิมแท้เราค่อยๆ สว่างใสขึ้น

เพราะฉะนั้นยังมีที่นี้บางคนนั่งแล้วบางครั้งก็ตอบมีเหตุมีผล บางครั้งถามขึ้นไปก็ไม่มีอะไรตอบมา นั่นก็คือว่าความสงบที่เราเกิดขึ้น ยังมีไม่มากนัก ยังมีหยุคๆ หายๆ อยากจะรู้มากขึ้นเราต้องสงบ อาจจะยากหน่อย แต่ถ้าเป็นไปให้ได้ให้เกิด เกือบทุกขณะจิต นั่นนะฝึกความสงบทุกขณะจิตให้ได้ ปัญญาจะแทงตลอดทุกขณะออกมาเอง เพราะบางทีสิ่งที่กำลังถามเข้าใจแล้ววันต่อมาเราถามเรื่องนั้นต้อกลับ ตอบไม่ได้ เพราะความสงบเราขาดๆ นั่นเอง เราอยากจะทำให้ตอบรู้มากขึ้นรู้ละเอียดมากขึ้นเราต้องทำจิตสงบทุกขณะจิตให้ได้แล้วสิ่งที่เราถามจะต่อเนื่องกัน อาจารย์หลายองค์ได้บอกว่าที่เราไม่ก้าวหน้าพอ เพราะว่าความสงบจริงๆ เรายังมีไม่มากนักเอง ทำให้บางทีถามใจตัวเองแล้วตอบได้เข้าใจ บางส่วนแต่ถามต่ออีกต่อไปก็เงิบเฉย วิธีแก้ก็ให้มีความสงบทุกขณะจิตให้ได้แล้วสิ่งที่เราอยากจะรู้ก็จะเพิ่มมากขึ้นๆ ตามที่เราใช้ปัญญาตามอย่างมีเหตุมีผลต่อไป

วันนี้อาจารย์ (อาจารย์ฟ้า) นานๆ ก็มาสอนเราที่ เอาจุดใหญ่ๆ จิตเดิมแท้เป็นจิตที่ใสบริสุทธิ์มันไม่มีอะไรเข้าไป ที่เรายังค้นพบไม่เจอเพราะเรายังมีอะไรเข้าไปอยู่ ที่อาจารย์มาสอนวันนี้ ถ้าตีออกใช้ปัญญามีเหตุมีผลจะไปไกลมากขึ้น อาจารย์อยู่ข้างบนก็ไม่ใหญ่ที่ไม่มีเวลามาสอนเราเพราะยังมีอาจารย์อีกหลายองค์ แต่ถ้าเราวางเราพร้อมปัญญาเราพร้อม อาจารย์ก็จะลง

มาทุกเมื่อ ข้างบนไม่มีองค์ไหนใหญ่ ข้างบนมีแต่องค์ที่มีปัญญามากกว่า เรา
ยังไม่มาเพราะฉะนั้นถ้าเราสร้างปัญญามีเหตุมีผลแล้วก็กลับไปสู่เบื้องบนได้
โดยง่าย อาจารย์มาได้ง่ายๆ เวลาไปก็ง่ายๆ

คำสอน อ.ฟ้า

ประธานเมื่อ 25.06.47

..มันก็ยังมียู่ อย่าทอดย การฝึกที่ฝึกด้วยธรรมะนี้ให้อาศัยความสงบให้มาก สงบยิ่งมากยิ่งขึ้นไปเร็ว ที่อาจารย์หลายองค์ที่สอน จะเน้นอยู่คำเดียวเสมอว่า “ให้มีความสงบ” เพราะธรรมะนี้คิดเองตนเองไม่ได้ มันเป็นเหตุเป็นผล ที่อาจารย์หลายองค์ที่สอนผลอันนี้มาจากเหตุอันใดแล้ว ให้ดูตัวเหตุ ถ้าซึ่งตัวเหตุแล้วสิ่งที่ดีก็จงทำต่อไป สิ่งที่ไม่ดีผลที่ได้ก็ไม่ดีก็ให้ละทิ้งซะ นี่แหละก็จะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ที่อาจารย์มาตอนแรกว่าตอนนี้เราฝึกได้ เก้าสิบกว่า จงภูมิใจให้มาก ในคำว่าเก้าสิบกว่านั้นนั่นคือเรามีความตั้งมั่นศรัทธา เพราะฉะนั้นมีความตั้งมั่นศรัทธาแล้วมันเหลืออยู่อย่างเดียวคือมีปัญญารู้จริงเท่านั้น ต้องอาศัยความสงบเป็นที่ตั้ง ถ้าความสงบเป็นที่ตั้งแล้ว สิ่งที่ต้องมีปัญญาก็ต้องใช้ปัญญาอย่างละเอียด มันก็ค่อยๆ มาทีละอย่าง เอาละ...

“อยากจะรู้อะไรมาก ต้องมีความสงบเป็นที่ตั้ง จำไว้”... ไปละ

คำสอน อ.ถิอพั๊ด (ม้วน 38-B)

ประธานเมื่อ 07.02.46

สิ่งที่ทำให้เราจิตใจวุ่นวายเป็นทุกข์ เมื่อเรารู้ชัดแล้วเราจะไม่ทำต่อ
ทำไมบางคนถูกว่าถูกค่าแล้วไม่รู้สึกโกรธ นั่นก็คือว่าเขารู้แล้วว่าคนที่ว่าเขา
อาจจะโมโห หรืออาจจะไม่เข้าใจอะไร สักอย่างหรือ ว่าคิดว่าถ้าเราจะไป
โมโหแบบเขาก็ไม่มีประโยชน์ ไม่รู้จะโมโหไปทำไม คนที่ว่าเราเดี๋ยวยึดสัก
พักเขาก็หายโกรธแล้ว คนที่ไม่โกรธก็มีเหตุผลหลายอย่างไม่ใช่เหตุเดียว มี
เหตุหลายอย่างที่ทำให้ไม่โกรธ ดังนั้นสิ่งที่รู้ชัดเวลาสงบมันขึ้นอยู่กับจิตแต่
ละคน นั่นก็คือคนเรามาไม่เหมือนกัน ความรู้หรือปัญญาย่อมไม่เหมือนกัน
หนทางที่จะกลับสู่เบื้องบนออกจากจุดกลางระหว่งก็คือหนทางนี้ แต่วิธีที่
จะให้จุดกลางระหว่งคือไหลออกมาไม่จำเป็นต้องเป็นวิธีนี้ เพราะว่ามันไม่
เท่ากัน เวลาที่ฟังอาจารย์สอนบางคนฟังแบบนี้แล้วรู้ เอาไปคิดพิจารณา บาง
คนฟังแบบนี้แล้วเข้าใจก็เอาไปคิดพิจารณา ไม่จำเป็น ว่าต้องเป็นแบบ
เดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามต้องมีปัญญา

อาจารย์ยกตัวอย่างเช่นสมมุติว่าเราหิวข้าว อาจารย์ถามว่าเราหิวข้าว
เราต้องกินข้าวอย่างเดียว ไหม มีอย่างอื่นอีกมากมายที่กินแทนข้าวแล้วหาย
หิวได้ ไม่จำเป็นว่าอาจารย์สอนว่าหิวแล้วต้องกินข้าวอย่างเดียวให้หายหิว ก็
เหมือนกันกับจุดกลางระหว่งคือ ไม่ใช่ ว่าคนนั้นกับคนนี้ต้องมีวิธีฝึก
เหมือนกัน... ไม่ใช่ แต่ผลที่จุดกลางระหว่งคือไหลต้องเหมือนกัน แต่วิธีที่
จะให้ไหลออกมา ย่อมแล้วแต่ปัญญาของแต่ละคน นั่นแหละทำไมบางคน
ที่ฟังอาจารย์ถึงเข้าใจ นั่นคือจิตเรานั้นยอมรับตัวนี้ เราจึงเอาจิตเราไป
พิจารณาต่อ ไม่ใช่พิจารณาคำสอนอาจารย์ทั้งหมด เอาแต่ตัวที่เรา เข้าใจแล้ว
พิจารณาให้ละเอียดขึ้น

แต่เมื่อจุดกลางระหว่า กวี่ โผล่แล้วๆ เรานำมาพิจารณาคำสอนของ อาจารย์ก็จะรู้เพราะเราละเอียดแล้ว อยากจะรู้เรื่องนั้นก็ทะลุออกมาหมด อยากจะรู้เรื่องนี้ก็จะทะลุออกมาหมด เวลาจุดกลางระหว่า กวี่ เผื่อออกมาเป็น ทางตรงจริง แต่ทุกอย่างถ้ามันเข้ามาทางสายทองมันจะตรง แต่มันมีหลาย ทางที่จะเข้ามายังทางตรงนี้ และทางสายทองไม่ใช่เริ่มจากจุด เริ่มต้นเสมอ ไป เราจะเข้ามาสู่ ทางสายทองจากตรงไหนก็ได้มีหลายแยะ ก็ขึ้นอยู่กับว่า ขณะนั้นแยกนั้นเรารู้แจ้งก็เข้าไปสู่ทางสายทองได้ ไม่จำเป็น ต้องเริ่มมาจาก จุดเริ่มต้น นั่นก็คือว่าปัญญาของแต่ละคนไม่เท่ากัน เราอาจจะอยู่แยกไหนก็ได้แต่ขอให้อเข้ามาสู่ทางสายทองสายตรงกลับสู่เบื้องบนแก่นั่นเอง ไม่ใช่จาก จุดเริ่มต้น ง่ายๆ ถ้าเราสงบ เราเริ่มรู้พิจารณา ตามที่อาจารย์สอนเราเริ่มรู้ แล้วรู้ในสิ่งที่เราพิจารณาละเอียดแล้ว เราลองมาพิจารณากายสังขารของเรา เราก็จะเห็น ว่าจริงๆ แล้วกายสังขารมันก็เสื่อมลงเสื่อมลงนะ อยากจะรู้ ละเอียดเราสงบแล้วก็พิจารณา ถามว่าดูได้ไหม... ดูได้ เพราะจิตเดิมแท้มัน ไม่เกี่ยวกับกายสังขาร เพราะฉะนั้นไอ้ที่มันจะมา ห้ามจิตเดิมแท้เรา กาย สังขารเราก็ดูได้ ก็ให้ออกจากจิตเดิมแท้ (จุดกลางๆ) คุณตัวเราเองดูว่าข้างใน มันเป็นอย่างไร มีอะไรเข้ามาเกี่ยวเนื่องบ้างที่รวมเป็นสังขารบ้าง มีความรู้สึกว่ามีธาตุทั้งสี่เข้ามาเกาะมีวิญญาณเข้ามาเกี่ยวเนื่อง ความรู้สึกใน วิญญาณก็คือตัวนี้ที่ใส่เข้ามาเป็นตัวสติที่เรารู้ตัวว่ามีกายสังขาร เพราะฉะนั้น ทำไมเวลาคนตาย แล้ววิญญาณออกจากร่างตัวสติมันตามไปด้วย ก็อยู่ในจิต เดิมแท้ของเรา แต่จิตเดิมแท้ของเรามันไม่ได้ออกจากจุดกลางระหว่า กวี่ มัน อยู่ข้างในปะปนอยู่กับวิญญาณมันจึงมองไม่ชัด ดังนั้นเวลาวิญญาณออกจาก กายสังขารเราจึงที่อๆ เพราะฉะนั้นความรู้สึกจิตที่ติดยึด มันติดอยู่กับจิตของ เรา มันไม่เกี่ยวกับกายสังขารเลยนี่เป็นตัวพิสุจน์ ความรู้สึกหรือสติมันติดไป กับวิญญาณไปแล้วมันอยู่ข้างใน เมื่อถึงเวลาจะออก ถ้าออกทางจุดกลาง ระหว่า กวี่ มันจะออกแบบสบาย มันไม่ต้องทุกข์มันหมดแล้ว

ดังนั้นในการพิจารณาตัวสังขารที่เราต้องเป็นแบบนั้นแบบนี้ มันมีเหตุที่มา มันเป็นสิ่งที่เราทำมาในอดีตคือเป็นกรรม ซึ่งพลังตัวนี้มันทำให้กายสังขารเราเปลี่ยนรูปร่าง เราเคยทำอะไรมาเราก็ต้องมาทรมานกับกายสังขารที่เปลี่ยนรูปร่าง เพราะเรายังอยู่กับกายสังขารอยู่ กายสังขารปวดเราก็ต้องปวดเพราะวิญญาณมันยังอยู่ในนี้มันยังสัมพันธ์กับกายสังขารอยู่ ง่ายที่สุดถ้าเราฝึกจุดกลางระหว่างคิ้วไม่มีกายสังขารมีแต่จิต บางทีกายสังขารเป็นอะไรเราจะไม่รู้สึกเลยนั่นคือเราตัดขาดตัวนี้ นี่คือตัวพิสูจน์ แต่ไม่ว่ากายสังขารของเราจะคิดสมบูรณที่สุดแล้วมันก็ยังต้องเจ็บไข้ได้ป่วยมีความห่วงใยอย่างน้อยมันก็มีทุกข์ในกายสังขารที่ต้องเกิดมา ดังนั้นอาจารย์จึงสอนให้พิจารณาการเกิดมันเป็นทุกขณะ เริ่มพิจารณาในสิ่งที่เป็นความเบื่อหน่ายของการเกิด พิจารณาในสิ่งที่ละเอียดขึ้นเรานั่งถึงตอนนี้ จิตเราสูงขึ้นเราจะรู้ว่าโลกโกรธหลง มันไม่มีค่าเลย ไม่มีความหมายต่อจุดกลางระหว่างคิ้วเลย พวกนี้ไม่รู้จัก (โลกโกรธหลง) มันจะเข้าใจ เพราะสิ่งที่เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้วที่สำคัญที่สุดคือทำอะไรไม่ให้มีกายสังขารกลับไปสู่เบื้องบนนี่คือเรื่องสำคัญที่สุด โลกโกรธหลงนี่เรื่องเล็ก ไม่มีความหมายไม่รู้จัก แต่ที่เราฝึกสูงๆ จิตเราสูงขึ้น นี่คืออยากรู้ว่าหนทางที่กลับไปสู่เบื้องบนนี่เป็นอย่างไรให้จุดกลางระหว่างคิ้วมันเปิดเอง

เมื่อเราจิตสูงขึ้นเราจะเห็นเลย ว่าโลกโกรธหลงเป็นเรื่องเล็กมากเลย ไม่มีค่า ในขณะที่คนอื่น ๆ อีกมากมายเห็นเป็นเรื่องใหญ่มากมาย นั่นก็คือพวกเขายังหลงอยู่ เหมือนกับเวลาอาจารย์มองพวกเรา ดังนั้นเวลาเรานั่งจิตสูงขึ้นเราก็มองคล้ายๆ กับเวลาที่อาจารย์มองพวกเรา มองคนอื่น ๆ ข้างนอก เพราะเราผ่านมาแล้วตัวเราจะบอกเลย ว่าพวกเขายังหลงอยู่นะ อาจารย์สอนให้เราอย่าขึ้นๆ ลงๆ เวลาขึ้นเรารู้ว่ามีพวกนี้เข้ามา (โลก โกรธ หลง) เราหยุดไว้หยุดดูเฉยๆ ให้เย็นที่จิต เมื่อรู้ว่าสงบเย็นที่จิตแล้วเราก็ก้าวขึ้นต่อ ไอ้ตัวนี้มันจะไม่เกาะ ถ้าเราขึ้นๆ ลงๆ ปัญญาตัวนี้เราจะมองไม่ออก ว่าที่อาจารย์

สอนมันหมายถึงอะไร แล้วเราจะเริ่มเข้าใจจะเริ่มรู้ ว่าคำว่าไม่รู้จัก (โลก โกรธ หลง) ว่ามันคืออะไร เหมือนที่แรกๆ ที่อาจารย์บอกว่าอาจารย์โกหกไม่เป็นไร โกหกคืออะไรไม่รู้จัก ได้ยินแต่แสดงอาการไม่เป็น อย่างพวกเรา เรื่องโกหกเราจะเริ่มคิด แล้วว่าจะทำอย่างไรจะหลอกเขาอย่างไรวางแผนจะเริ่มต้นอย่างไร มันคิดตามมาต่อเนื่องยาวเลย แต่ของอาจารย์ไม่รู้จักตัวนี้เลย อาจารย์โกหกไม่เป็นและไม่มีการต่อเนื่อง นี่แหละเริ่มสูงขึ้นๆ ฟังอาจารย์แล้วไปพิจารณาต่อ เราจะเริ่มเข้าใจกับสิ่งที่เรานั่งๆ มาว่าที่เราับไม่ได้ มันก็อยู่ในจิตของเรา ถอนออกได้ไหม (โลก โกรธ หลง) ... ไม่ได้ แต่ก็อย่าเติมเข้าไปใหม่ โดยใช้ปัญญาเป็นตัวบอก มันก็จะละได้เอง ทำไมอรหันต์ถึงไม่เอาอะไรเลยไม่ได้ตอบเราจะเข้าใจ อย่างเช่นอาจารย์ก็ถึงเพื่อจะช่วยเหลือคนเพียงคนเดียวอาจารย์ก็ยอมลดได้หว่างขาคนอื่น เพื่อช่วยคนๆ หนึ่งทำอะไรรู้ก็ได้เพื่อให้เขาพ้นทุกข์นั่นคือเบื่องบน เรานำสิ่งนี้ไปพิจารณานะ นึกย้อนดูในคำสอนของอาจารย์องค์ก่อนๆ พิจารณาเหตุและผลคืออะไร เมื่อวันที่จุดกลางระหว่างคิ้วโผล่ออกมา เราจะเข้ามากราบอาจารย์ข้างหน้านี้เลย เพราะเราเห็นชัดเห็นแจ้งแล้วในสิ่งที่อาจารย์ได้สอนเรา ปัญญาเราต้องสูงขึ้นอย่าอยู่กับที่.....

คำสอน อ.ถือพั๊ด (ม้วน 38-A)

ประธานเมื่อ 06.02.46

ที่ว่าทางสายกลางมันก็คือความพอดี เวลาไม่พอดีเราไม่เข้าใจ เราไม่รู้เหตุ ตัวนี้ก็เข้ามาในจิตแล้ว ตัวอย่างนี้ง่ายที่สุดบางคนชอบอะไร นั่นแหละตัวนี้มันติดเข้ามาในจิต วิธีแก้ก็ให้เรามองมันเป็นเรื่องธรรมดา มองว่ามันไม่จำเป็น มีก็ได้ไม่มีก็ได้ เพื่อบังคับจิตของเราไม่ให้มันไปกระตือรือร้นกับไอ้สิ่งนี้มากไป สอนตัวเองให้เป็นเรื่องธรรมดาที่เห็น ชัดๆ เอ้อ..มันก็เป็นเรื่องธรรมดาณะเมื่อเจอตัวโกรธเข้าแล้ว เออ..มันเป็นเรื่องธรรมดา เจออีกครั้งเอ้อ ... มันก็เป็นเรื่องธรรมดา นั่นแหละตัวนี้ไม่ค่อยๆ หาย ต่อไปมันก็ไม่เข้ามาในจิตนี้แหละเป็นวิธีแก้ หนทางแก้ตัวที่ 4 ที่ข้างกลางสอน เมื่อละตัวนี้ ค่อยๆ ละไปๆ จนป็นนิสัย เมื่อเรา ละกายสังขารไปแล้วตัวนี้ก็ไม่ติดไปด้วย ถึงเราจะต้องเกิดมาใหม่ ไอ้ตัวนี้ก็ไม่ติดมา เหมือนคนๆ นั้น ใครว่าอะไรก็เฉยๆ ไม่โกรธ เพราะตัวนี้มันไม่ติดมา เหมือนคนที่อยากได้นั้น ได้นี้ก็มันติดมา เช่น บางคนติดรักสวयรักงาม กายสังขารจะเป็นอย่างไรช่างมันไม่สนขอให้หน้าตาสวยก่อนเป็นใช้ได้นั่นก็คือยึดติด เพราะถ้าไม่สวยจะกลุ่มเลยแปลกใหม่ โดยที่จริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ไม่สวยกลุ่มเลย มันไม่แปลกใจหรือ อยู่ดีๆ ถึงกลุ่มเพราะมันสวย แต่ในอันเดียวกันบางคนไม่สวยก็เฉยๆ เขาไม่ทุกขร้อน แล้วอันไหนดีกว่า? อันนี้เปรียบเทียบให้เราพิจารณา เหมือนกับตัวโกรธ ทำไมคนนั้นถูกค่าแล้วเฉยๆ ไม่โกรธไม่ทุกขร้อน แต่ขณะเดียวกันเราร้อน มันเลยมีข้อเปรียบเทียบ ถ้าเราพิจารณาตัวนี้แล้ว เราจะเข้าใจเลยว่า อาจารย์ก็ังทำไมทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเมื่อถึงจุดๆ หนึ่งแล้วทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา เวลาถึงตายมันก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่พวกเราไม่ใช่หรือก ถึงเวลาจริงๆ กลัวตาย ไอ้ตัวนี้มันหลอกตัวเองเล็กๆ ใจก็

บอกว่าไม่กลัว ถึงเวลาตาย ต้องทิ้งนั่นทิ้งนี่ แต่ไอ้ตอนที่ทิ้งอะไรมาเอาของเราไปโมโหใหญ่เลย ทำไมต้องรอลตายค่อยทิ้ง ตอนที่อยู่ทำไมไม่ทิ้งบ้าง นั่นคือเรากำลังจะทิ้งทุกอย่าง ทำไมต้องรอเวลาแล้วค่อยทิ้งค่อยมาให้อภัยค่อยละได้ ทำไมต้องรอเวลาอย่างนั้น อาจารย์ถึงถามทำไมเราไม่ฝึกตอนนี้เลย ถึงตอนนั้นเราต้องไปจริงๆ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา เราแน่ใจได้อย่างไรว่าถึงตอนนั้นจริงๆ เราจะไม่วุ่นวายใจหรือ เพราะที่เราทำทุกวันนี้เราไม่ได้ฝึกเพื่อเตรียมตัว (รอสิ่ง) นั้นเลย บางทีขึ้นมาก บางทีขึ้นนานที่ข้างล่างเรียกว่ามีอารมณ์ เราจะรอให้สังขารเราไม่ไหวจริงๆ แล้วค่อยปล่อยวางหรือ ทำไมต้องอย่างนั้น ฝึกเอาไว้ก่อนถึงตอนนั้นก็ไม่วุ่นวาย

ดูตัวอย่างง่ายๆ องค์กรจวงสิมเอี้ย ถึงตอนนั้นเขาลำบาก (ป่วยอยู่โรงพยาบาล) เพราะเป็นห้วงที่บ้าน แต่กายสังขารไม่ไหวก็ต้องปล่อยไป ถ้าในขณะนั้นเขายังมีห้วงอยู่ที่ไม่ไหว นั่นแหละยากที่สุดแต่เขารู้ตัวนี้รู้ว่าการตายเป็นเรื่องเล็กเป็นเรื่องธรรมดา เขาฝึกจิตตัวนี้ไว้แล้ว เขาพร้อมทุกอย่าง ดังนั้นจึงเฉยๆ พร้อมทุกเมื่อแล้ว เราดูตัวเราว่าเราพร้อมทุกเมื่อไหม แน่ใจไหมว่าเมื่อถึงตอนนั้นเราจะไม่วุ่นวายใจ ตอบได้หรือ? เพราะสิ่งที่เราจะไปนี้เราไม่รู้เลยนะ ผิดกับองค์กรจวงสิมเอี้ยที่ไป เขารู้ชัดมากขึ้นเพียงแต่ยังไม่เห็นแต่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรมากขึ้นกว่าเรา แล้วที่อาจารย์สอนถ้าเรามองทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา เกิดแล้วก็ดับ ตั้งอยู่นานไม่ได้ ถึงเวลาหนึ่งมันก็ต้องดับ ขึ้นอยู่กับว่าเร็วหรือช้า แต่ถ้าเราได้ฝึกเรารู้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา มันก็ดับตั้งแต่ตอนนั้นเลย เพราะฉะนั้นตัวอะไรที่มันจะเข้ามาในจิตเรา มันถึงไม่เข้า เพราะเราได้ระงับเหตุตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว นี่แหละที่เราต้องฝึกให้ได้ นี่แหละคือเหตุของการละเพราะพอเข้าใจตัวนี้มันจะละเอง เมื่อละเองแล้วไอ้เย็นที่จิตมันก็มีตลอด เพราะตัวโลกโอรชหลงมัน ยังไม่เข้ามาในจิตเพราะเราดูเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อพวกนี้มันไม่เข้ามาในจิตอะไรที่จะทำให้จิตวุ่นวายมันจึงไม่มี นั่นแหละจึงเย็นที่จิตตลอด อะไรที่เข้ามากระทบมันจึงอยู่แต่ด้านนอกไม่เข้า

มาในจิต นี่แหละคือการละจริง พยายามตีให้ออก ถ้าตีออกแล้วเวลาอาจารย์สอนยากขึ้น มันจะเริ่มเข้าใจ ว่าที่อาจารย์สอนมันหมายถึงอะไรเข้าไปลึก ๆ เรากำลังจะไปสู่เบื้องบนใจไม่ได้นะ เพราะข้างบนไม่มีองค์ไหนใจ เรากำลังจะกลับไปสู่เบื้องบนต้องมีปัญญา แล้วเอาปัญญาตัวนี้หาหนทางนำจิตเดิมแท้เรากลับไปสู่เบื้องบนให้ได้โดยใช้ปัญญานำ เมื่อใช้ปัญญานำแล้วสิ่งที่ตามมามันก็จะง่ายขึ้น ทุกอย่างถ้าเห็นชัดแล้วนั้นแหละมันจะเห็นทะเลจุดแจ่มแจ้งซึ่งที่สุด กลับไปสู่เบื้องบน ณ ตอนนั้นได้ทันทีทุกอย่างจบหมด เหมือนที่พระพุทธเจ้าเมื่อรู้หมดแล้วทุกอย่างก็จบหมด เพราะมันรู้แจ้งทะเลจุดตลอด เมื่อทุกอย่างข้างล่างจบหมดเราก็จะรู้ว่าเราไม่ได้อยู่ข้างล่าง จิตเดิมแท้ที่อยู่ข้างบนแต่ที่อยู่ข้างล่างคือสังขาร ถึงเวลาเราพร้อมจะกลับสู่เบื้องบนก็คือจิตเดิมแท้ที่นั่นแหละที่จะเข้าใจ วันนี้สอนแค่นี้

ทำไมต้องรอดตายค่อยทิ้ง ตอนที่อยู่ทำไมไม่ทิ้งบ้าง...

ทำไมไม่ฝึกตอนนี้เลย

ถึงตอนนั้นเราต้องไปจริงๆ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา

เราแน่ใจได้อย่างไรว่าถึงตอนนั้นจริงๆ

เราจะไม่วุ่นวายใจหรือ

คำสอน อ.ถิอพั๊ด (ม้วน 38/2)

ประธานเมื่อ 12.02.46

สอนเรื่องโลกโกรทหลง ตัวโกรทเราก็อพยายามให้อภัย เอาตัวให้อภัยเข้ามาแทนตัวโกรทก็ไม่เกิด ตัวโลกเรามีอะไรเราก็อให้เขาไอ้ที่อยากจะไ้ดีของของคนอื่นเราก็อไม่เอาแล้ว เราเอาตัวให้มาแทนตัวหลงหัดคิดให้ยาว พิจารณาดูให้ออก ไม่หลงให้ฝึกปัญญาติดอะไรพยายามเอาอีกตัวมาแทน เหมือนกับเราชอบกินอาหารร้านนี้ จู่ๆ มีอีกร้านที่อร่อยกว่า เราเลยเปลี่ยนไปกินร้านใหม่แทนทำไมเราถึงลืมร้านเก่าได้ล่ะ วิธีคิดนี้เป็นปัญญาให้ ฝึกพิจารณา

คำว่าเมตตาเป็นใหญ่ไม่ใช่กับทุกคน และไม่ใช่ว่าอาจารย์ รั้งเกียจ แต่เรามองว่าคนๆ นี้เราพยายามช่วยเหลือแล้ว แต่มันไม่ไหวจริงๆ แล้วเราอย่าไปเสียเวลากับเขา ถือว่าเป็นกรรมของเขาเราไปช่วยเหลือคนอื่นอีกมากมายดีกว่า อาจารย์จี้กงและเจ้าแม่กวนอิม สงสารพวกเราไหม... สงสารสุดท้ายทั้ง 2 องค์กรก็สำเร็จแล้วพวกเรอะ? พวกเราก็อทนทุกข้ออยู่ มันเป็นไปตามกรรมเวรของเราเองจิตมันจะบอกเอง เพราะฉะนั้นคำว่าเมตตาเป็นใหญ่ ต้องใช้ปัญญาเข้ามาช่วยด้วย ไม่ใช่ว่า 100 คนต้องช่วยทั้ง 100 คนถามว่า อาจารย์อยากช่วยไหม...อยากช่วย แต่ใน 100 คนนั้นรับได้กี่คนเอาพวกนั้นก่อน พวกที่ยังรับไม่ได้ก็หยุดพักก่อน ถ้าได้เมื่อไหร่ก็ค่อยกลับไปสอนใหม่ ไม่อย่างนั้นเราจะไม่ได้อะไร สักอย่าง คนที่จะก้าวหน้าก็ไม่ได้ อย่าไปเสียเวลากับคนที่ไม่เอาไหนเพื่อจะเอาชนะมัน มันจะมองออกเอง (ปัญญา) ฝึกพิจารณาไปเรื่อยๆ ...

จิตเดิมแท้เป็นจิตที่ใสบริสุทธิ์ มันไม่มีอะไรเข้าไป
ที่เรายังค้นพบไม่เจอ เพราะเรายังมีอะไรเข้าไปอยู่

ทำไมต้องละ (โลก โกรธ หลง) ก็อย่าเอาเข้า (ตัว) ก็ไม่ต้องละ

มีก็เหมือนไม่มี เพราะฉะนั้นจะแสวงหาสิ่งที่มีทำไม ในเมื่อมีมันก็เหมือนไม่มี

สิ่งที่กันปัญญาเราที่ยากที่สุดก็คือคิดเข้าข้างตัวเอง นั่นแหละกันปัญญาเรา

จุดมันอยู่กับตัว จะเปิดมันก็อย่าเอาอะไรบัง เรามีแต่ของบัง มันเลยเปิดไม่ได้

ปิดตาก็คือทุกอย่างจบสิ้น ไปแปลเอาเอง

อาจารย์เคยสอนว่าที่เราอยู่มันอยู่ข้างบนนะ ไม่ใช่ข้างล่าง

เราอยู่ข้างล่างเพียงชั่วคราว

จุดหนึ่งอยู่ใกล้ตัว อย่างามาว์เที่ยวค้นหา...มานั่งคิดเสียเวลา จงนำพาให้พ้นภัย

ไม่ใช่ไม่ทำ (งาน) ..ทำ ถามว่าแล้วทำแค่ไหน.. ก็ทำพอสมควร
พอสมควรก็คือทางสายกลางที่สื่อกราบไหว้กัน (พระพุทธรูปเจ้า)

ความอึดของแต่ละคนไม่เท่ากัน แต่พออึดอึด ลือจะรู้เอง

สูตรอาหารนั้นแหละ เดิมโน้นนิดเดิมนี่หน่อย

กำลังสอนลือหัดใช้ปัญญาแก้ไขตัวเอง

คำสอน อ.ไม้เท้ากลม (ม้วน 51-A)

ประทานเมื่อ 10.04.46

ในขั้นสูงสุดนั้น ทุกอย่างจะเป็นตัวรู้อย่างเดียว “รู้” เป็นจิตที่รู้ ในจิตที่รู้นั้นการไม่มีตัวตนจะไม่มีความรู้สึกเกิดขึ้นเลย นี่คือขั้นสูงสุด ในทุกขณะจิตเรามีแต่ตัวรู้อย่างเดียว รู้ว่าทำอะไรเป็นอะไรทั้งหมด แต่การมีตัวตนไม่เกิดขึ้นเลยต้องให้เห็นชัด ว่าการไม่มีตัวตนเป็นอย่างไร ถ้าจิตใครละเอียดมากขึ้น ใช้ความสงบเย็นที่จิตที่ข้างล่างเรียกว่ากายสังขารเรามาจากธาตุทั้ง 4 มันมารวมกันจึงเกิดขึ้น ถ้าพิจารณาแบบนี้ไปก็จะเห็นชัดขึ้น ว่ามันแค่ประกอบรวมกัน ออกมาแล้วต่อไปก็ต้องแยก การมีตัวตนมันเป็นของธาตุทั้ง 4 ซึ่งธาตุทั้ง 4 เป็นสิ่งที่จับต้องได้ แต่ความรู้สึกเป็นธาตุที่จับต้องไม่ได้มีแต่ตัวรู้ ในสิ่งที่จับต้องได้นั้นเราเอาจิตเข้าไปเกี่ยวข้อง เมื่อเอาจิตเข้าไปเกี่ยวข้องมันก็จะรวมทุกอย่างในสังขาร ตามที่ข้างล่างสอนทางที่จะทำให้เราเกิดทุกข์มีอยู่ 6 ทาง 6 ทางนี้เข้าไปในจิตหมดมันก็แยก จิตที่เคยมาในอดีตชาติก็จะบอกว่านิสสัยเดิมที่เป็นอะไรก็จะเกิด เช่นนิสสัยเดิมที่ชอบทำลาย ความอิจฉาก็จะเกิดขึ้นใครมีดีไม่ได้ นั่นคืออดีตชาติที่ชอบทำลาย นิสสัยเดิมที่ชอบเก็บของโนนเก็บของนี่สิ่งที่ตามมาคือการหวังไม่ให้ นั่นคือจากอดีตชาติมาเมื่อสิ่งที่ตามมาเข้าไปในจิตแล้วรวมทั้งในกายสังขาร เข้ามาใน 6 ทางที่เกี่ยวกับกายสังขารทำให้เกิดได้ที่ข้างล่างเรียกว่า “การกระทำ” ในข้างล่างที่แบ่งแยกว่ามีสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี ดีมากดีน้อยเลวมากเลวน้อย ก็แล้วแต่จิตแต่ละแบบ แต่ถึงอย่างไรเมื่อจิตเข้าไปในกายสังขารที่เราอยู่ร่วมกับธาตุทั้ง 4 เข้ามาตามที่ข้างล่างบอก ว่ามันผสมกันจนเป็นความเคยชินเลยแยกไม่ออกเมื่อแยกไม่ออกการมีตัวตนก็เกิดขึ้นเกิดเป็นความเคยชิน ความรู้สึกที่ว่าไม่มีตัวตนจะไม่เกิดขึ้นเลย อาจารย์หลายพระองค์ที่สอนว่าตามที่ข้างล่างสอนว่า

เกิดแก่เจ็บตาย เรารู้อันรู้อันแต่ตัวนี้ก็ไม่เข้ามาในจิตเพราะความเคยชินในอดีตชาติมันสะสมมากๆ ไม่มีความสว่างในปัญญา ที่อาจารย์หลายพระองค์สอน ทีละอย่างๆ แต่เมื่อถึงขั้นสูงสุดแล้วทุกอย่างจะมองทะลุหมด

การไม่มีตัวตนหมายถึงการที่ได้จบสิ้นทุกอย่างแล้ว ไม่ใช่ตายไม่ใช่ว่าละสังขาร แต่การจบสิ้นทุกอย่างก็คือว่าความเคยชินที่จะต่อเนื่องไปไม่มีแล้วไม่ทำแล้ว สิ่งที่อยู่ในธาตุทั้ง 4 ที่รวมมาก็เพียงแต่รับรู้ เช่นเมื่อธาตุทั้ง 4 รวมตัวกัน บางอย่างมันขาดก็ต้องเติมเข้าไป ก็เอามาจากข้างล่างธาตุข้างนอก พูด่างๆ คือที่เราทานข้าวง่ายที่สุด นั่นก็คือว่ามีที่ธาตุที่ได้เชื่อมไป จิตต้องเอาธาตุเข้าไปเสริมเข้าไปเพิ่ม ง่ายที่สุด ถ้าเราไม่ทานข้าวเลยธาตุมันจะเสื่อมของมันไปเอง นั่นก็คือว่าในกายสังขารที่เกิดจากธาตุนั้นจริงๆ แล้วมันเสื่อมไปทุกขณะจิตไม่คงอยู่ แค่เราไม่ทานข้าว 2 มื้อ 3 มื้อ 4...5 มื้อ มันก็ไม่ไหว สุดท้ายก็ต้องทานเพื่อให้สังขารอยู่รอด นั่นก็คือว่าสังขารที่เสื่อมไปเรื่อนั้นมันมีธาตุที่เสื่อมออกไปตั้งแต่เราได้เกิดมา แต่ที่เราไม่เห็นชัดนั้นเพราะว่าเราไม่รู้ว่าธาตุทั้ง 4 ที่มารวมเป็น กายสังขารเรานั้นมันมีการเสื่อมของมัน มันใช้เวลา มันไม่เร็วอย่างที่เราคิด สิ่งนี้ที่เกิดขึ้นจึงมองไม่เห็นชัด เมื่อมองไม่เห็นชัดแล้วการไม่มีตัวตนยังเข้าใจยาก การไม่มีตัวตนยังเข้าใจยากเพราะการไม่มีตัวตนมันเกิดขึ้นตั้งแต่เราเกิดแล้วไม่ใช่เพิ่งมาตอนนี้ เพราะสังขารมันได้เสื่อมไปแล้วเราเอาตัวเสริมนี้เข้าไป ซึ่งตรงกับข้างล่างที่ว่ามันไม่เที่ยงเมื่อพิจารณาไปเรื่อยๆ แล้ว ถามจิตว่าสังขารที่ต้องเสริมนั้นจำเป็นหรือไม่... จำเป็น เหตุที่จำเป็นเพราะว่า การทรมาณหรือการที่ให้สังขารเสื่อมโดยที่เราไม่สนใจนั้นมันขาดปัญญา เพราะสิ่งที่เราจะนั่งโดยการทรมาณพวกนี้นั้นมันมีตัวทุกข้ออยู่ การพิจารณาที่จะเป็นทางสายกลางตามที่ข้างล่างสอนจึงไม่เห็นชัด มันก็ตรงกับข้างล่างที่ว่าก่อนที่จะสำเร็จ ท่าน (พระพุทธรเจ้า) ก็ได้พิสูจน์แล้ว ได้ทดลองไม่กินอะไรเป็นเดือนๆ แต่สุดท้ายก็ไม่ไหว เพื่อที่จะชนะกายสังขารอันนั้นให้รู้ ว่าถ้ามันมีกายสังขารแล้วอะไรจะเกิดขึ้น (ช่าง

มัน) ...ก็ไม่ใช่ นั่นก็คือท่านได้พิสูจน์ให้เราเห็นจนมีที่ข้างล่างเรียก ว่าทาง
สายกลาง ในทางสายกลางนี้เหมือนกับอาจารย์ หลายอาจารย์ที่เคยสอนว่า
เราทำแต่พอสมควร

ทางสายกลางของคน ๆ หนึ่งย่อมไม่เท่ากับของอีกคนหนึ่งแต่ผล
ของทางสายกลางต้องเหมือนกัน นั่นก็คือว่าต้องมีความสงบเย็นที่จิต ผลจาก
ความสงบเย็นที่จิตทำให้เรารับรู้ความคิดของคนอื่น อาจารย์หลายองค์สอน
ว่านั่นแหละเป็นตัววัดว่าเราสงบจริง เมื่อพิจารณาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ อยากรู้
ว่าการไม่มีตัวตนนั้นมันเป็นอย่างไรเอาแต่ความรู้สึกไว้ เมื่อมันมีแต่
ความรู้สึก ความรู้สึกที่ไม่มีสังขาร ถ้าเรารู้ว่าทุกวันนี้เรามีแต่ความรู้สึกเข้า
ไปในจุดกลางระหว่างคิ้วแล้ว เมื่อไม่มีกายสังขาร ใจ 6 ช่องทางที่จะไม่ทำ
ให้เกิดความเคียดชังมันก็จะหยุดลง เช่นสิ่งที่เราเห็นด้วยตาที่เพียงแต่รับรู้ ว่า
สิ่งที่เห็น ง่ายที่สุดอันไหนที่สวยอันไหนไม่สวยก็เพียงแต่รับรู้ ทำเสร็จก็วาง
นั่นคือที่ตรงกับอาจารย์ที่ว่าทำพอสมควรสิ่งที่เรียกว่าหูกก็เหมือนกัน อะไรที่
เข้ามากระทบดังหรือค่อยเรารู้หมด แต่ถ้าทางสายกลางนั้น อันไหนที่
เกี่ยวข้องกับต้องแก้ไขต้องรับรู้ฟังเพื่อให้พอสมควรแล้วก็วาง ไม่ใช่ทางสาย
กลางจะเป็นสิ่งที่วางทุกอย่างหมด ทำ...แต่ทำเสร็จก็วาง เหตุที่ต้องวางเพราะ
ธาตุที่รวมเข้ามาเป็นกายสังขารนั้นสุดท้ายก็ต้องกลับไปทีเดิมสภาพที่เรามา
นั่นก็คือถ้าเราไม่วางตอนที่ทำแล้วสุดท้ายธาตุที่มันกลับเข้าไปที่เดิม พุค
ง่ายๆ ตามที่ข้างล่าง ว่าเราได้ละจากกายสังขาร มันก็ต้องกลับมาที่เดิม
สุดท้ายมันก็ต้องวาง ง่ายที่สุดก็คือว่าเราต้องวางไม่วันใดก็วันหนึ่ง เมื่อ
พิจารณาให้มากขึ้นทำไมไม่วางเสียตั้งแต่ตอนนี้ละ อาจารย์หลายพระองค์
บอกว่าทำไมเราต้องรอถึงตายแล้วค่อยมาวาง เมื่อหมดโอกาสแล้วค่อยมา
วางทำไมต้องรอให้ถึงเวลานั้น และเมื่อเวลานั้นมาถึงจริงๆ แล้วเราแน่ใจว่า
จิตเราตอนนั้นจะสงบหรือ? อาจารย์หลายองค์บอก ว่าถ้าเราวางเสียตั้งแต่
ตอนนี้ ถึงตอนนั้นมาจริงๆ เราก็เฉยๆ เพราะเราได้วางมาแล้ว

ถึงต้องวางจริงๆ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะทุกวันนี้เราได้วางมาแล้ว ผีก็ตัวนี้ไว้ เมื่อผีก็การไม่มีตัวตนได้ก็จะเข้าใจอาจารย์หลายองค์บอกว่าถ้าเรามองอย่างลึกซึ้ง เหตุอันใดผลอันใดเราจะดูเหตุอันนั้นผลอันนั้นก็จะมีแบบละเอียดได้ในสิ่งที่เรามองนั้น เป็นการบอกว่าเราได้วางไว้ก่อน จิตไม่เอนเอียงไม่คิดเอง ไม่มีอะไรทุกอย่าง เพราะในเวลานั้นเราเริ่มเข้าใจว่าการไม่มีตัวตนนั้นมันเป็นอย่างไร เมื่อจะพิจารณาถึงเหตุอันอื่นผลอันอื่นก็ยอมได้เช่นเดียวกันสุดท้ายก็คือการไม่มีตัวตน เป็นจิตเดิมแท้อย่างเดียวแล้วมีแต่ความรู้สึก

เมื่อตอนนี้เข้าใจแล้ว สิ่งที่ยากตั้งแต่แรกๆ ที่อาจารย์หลายองค์เคยสอนไว้ว่าโลกโกรธหลงเป็นเรื่องใหญ่ เมื่อถึงจุดสูงสุดแล้วโลกโกรธหลงไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย เป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องใหญ่คือให้เข้าใจว่าในกายสังขารเกิดมาจากธาตุทั้ง 4 สิ่งที่เราไม่รู้ว่าการมีตัวตนนั้นเพราะความเคยชินมาทั้งอดีตชาติ แล้วเมื่อมีกายสังขารขึ้นมา เหตุที่ทำให้ต้องมีการกระทำ (กรรม) ที่ต้องต่อเนื่องให้มีการเกิดต่อไปก็มาจาก 6 ช่องทางเพราะเอาทุกอย่างนี้รวมเข้ามาพอรวมเข้าไปแล้ว ดูเหตุอันดูให้ลึกซึ้ง เมื่อได้ผลชัดเจนแล้วนั้นแหละการไม่มีตัวตนได้เกิดขึ้นแล้ว มาลงที่ว่ามีแต่ความรู้สึกคือจิตเดิมแท้จริงๆ นอกจากพวกนี้แล้วไม่มีอะไรเลย เมื่อถึงตอนนั้นจุดกลางระหว่างคิ้วจะสว่างเองทุกอย่างสว่างหมด เห็นแจ้งหมดเมื่อนั้นแหละเราอยากรู้อะไรของจิตเดิมแท้ย่อมรู้ได้หมด เพราะเราไม่ได้เอาตัวตนเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นจิตเดิมแท้กับความรู้สึกเท่านั้นที่รับรู้

คำสอน อ.ถิอพัค (ม้วน 55-B)

ประธานเมื่อ 15.04.46

เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว ในความรู้สึกมันจะไม่เกี่ยวข้องกับเราจะนั่งเพื่อจะรู้มากขึ้น รู้ว่าธรรมะที่จุดนี้มีอะไรที่มีค่าที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ เพื่อว่าถึงเวลามีภัยพิบัติแล้วเราจะช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างไร ฝึกช่วยคนโดยใช้จุดกลางระหว่างคิ้ว ถึงตอนนั้นแล้ว เราจะได้ช่วยเป็น ที่เรานั่งเพื่อให้รู้ถึงคุณค่าของจุดกลางระหว่างคิ้วเอาไปใช้ประโยชน์อย่างไร ยิ่งเย็นที่จิตมากเท่าไรก็จะรู้ความคิดคนอื่นมากเท่านั้น เหตุที่รู้คือว่าเรานั่งเฉยๆ มันเหมือนจะมีอะไรมาบอก โดยความทุกข์ของคนอื่นที่เรารับรู้มันจะเข้ามาในจิตเราเลย

เริ่มสงบแล้วรู้ละเอียดมากขึ้น ถามว่าเมื่อเราเย็นที่จิตในจุดกลางระหว่างคิ้วแล้ว เราสามารถรู้ในอดีตชาติได้ไหม....รู้ได้แต่ไม่ชัด เรารู้ในอดีตชาติเพราะเพื่อจะได้รู้ว่าที่เราเป็นปัจจุบันนี้ อดีตเราทำอะไรมา แต่ถ้าจะรู้ละเอียดขึ้นว่าสิ่งที่เราได้รับ (กรรม) นี้มันจะนานไหมสิ่งที่ได้รับต่อไปมันจะมากขึ้นไหม เราอาจจะยังไม่รู้เพราะความเย็นที่จิตลงในจุดกลางระหว่างคิ้วนั้น ความสว่างอาจจะยังไม่เกิด มันก็เป็นแค่ความสงบเป็นช่วงๆ รู้แต่ไม่ต่อเนื่อง แต่ถ้าเราได้จุดกลางระหว่างคิ้วสว่างโผล่ขึ้นมา นั่นแหละรู้ชัดเลย ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ไม่จำเป็นต้องเห็นเป็นภาพเสมอไป อาจจะเป็นความรู้สึกนึกคิด แต่อย่างไรก็ตามต้องเย็นที่จิตไว้ ส่วนที่เป็นภาพก็คือบอกให้รู้ว่าที่ผ่านๆ มาเราทำอะไรกับใครไว้ ทุกวันนี้ที่เราับกรรมนี้เพราะเราทำกับเขามา เราก็พิจารณาดูให้ลึกกลงไปว่าที่เราทำเขาๆ ทรมาณไหม ทุกวันนี้ก็กลับมา (ชดใช้) เราก็ต้องมาทรมาณมันมีเหตุมีผลของมันตามมา ตัวนี้เริ่มรู้ซึ่งเราอมรับ ต่อไปเราจะไปทรมาณกับใครเราก็..ไม่เอาแล้ว มันไม่ใช่สติ

ที่มาบอกเรานะว่าไม่เอาไม่ทำ แต่มันจะรู้เลยว่าไม่เอาแล้วมีตัวรู้บอกเราเลย
ว่าไม่เอาแล้ว เพราะเราเห็นแล้วว่ามันมีเหตุมีผลตามมาอย่างไรจากอดีตชาติ
ให้พยายามเย็นที่จิตเสมอเพราะมันเป็นตัววัด ว่าเราสงบจริงเมื่อสงบจริง
ความนึกคิดเองที่ออกมามันจะไม่มี มันมีแต่ว่าจากจุดกลางระหว่างคิ้วที่
ออกมาว่ามันเป็นอย่างไร ว่าเออ..มันของจริงนะ แล้วใช้จุดกลางระหว่างคิ้ว
มาแก้ไข แก้ไขได้ไหม..ได้ เพราะจุดกลางระหว่างคิ้วก็คือจิตเดิมแท้ของเรา
แต่ไม่ใช่ว่าแก้ไขในสิ่งที่เราทำมานะ ที่เราทำมาผลก็ต้องรับ แต่การที่เราฝึก
แบบนี้มันมีบุญมากมายทำให้ผลของกรรมตามไม่ทัน แต่ตัวกรรมนี้ก็ยังมีผล
กับเราอยู่แต่เพียงแต่รอเวลา ถ้าเราพยายามเร่งบุญตัวนี้ยิ่งตามไม่ทันจน
หายไปเลยจนเราสำเร็จก็มี แต่ว่าถ้าอดีตชาติเรามีกรรมหนักมาก เราไปทำให้
เขาทุกข์ทรมานมาก ใจแบบนี้ก็ต้องรับผลกรรมบ้าง แต่เรานั่งในจุดกลาง
ระหว่างคิ้วแล้วเราจะยอมรับผลของกรรมนี้ว่ามันสมควรได้รับแล้ว เพราะ
เราไปทำเขามา ที่เรายอมรับต้องเย็นที่จิตด้วยนะ แผลให้ทั่วกายสังขาร...

คำสอน อ.ถิอพัค (ม้วน 38/2)

ประธานเมื่อ 11.02.46

ที่สงสัยว่าจุดกลางระหว่างคิ้วมันโผล่ของมันเอง อธิบายง่ายๆ คือ เวลาเราหิว นั่นก็คือร่างกายเอาพลังงานที่เรากินเข้าไป ไปใช้หมดแล้วเราก็ต้องหหาอะไรกินเข้าไปเพราะร่างกายเราต้องใช้พลังงานทำโน้นทำนี่ เมื่อพลังงานหมดเราก็ต้องกิน หหาอะไรเข้าไปใหม่เป็นอย่งนี้อยู่ตลอด แต่สงสัยไหมว่าทำไมถึงรู้ว่าเมื่อไหร่เราต้องกิน แต่ที่ใส่ (ร่างกาย) มันไม่ได้บอกว่าต้องใส่อย่างโน้นอย่างนี้ มันแค่บอกว่าต้องใส่เราใส่อะไรก็ได้ ใส่เข้าไปแล้วมันก็เอาไปใช้ เวลาหมดก็ต้องใส่ใหม่ เหมือนกันกับจุดกลางระหว่างคิ้วที่เราสงสัยว่ามันจะเกิดขึ้นเองก็แบบเดียวกัน เวลาเราซึ่งในเรื่องต่าง ๆ มันก็สะสมๆ เข้าไปเรื่อยๆ มันก็ว่างเอง นั่นก็คือเราได้เห็นของจริงแล้ว คำว่าของจริงมันก็เป็นมาอย่างนี้ตลอด

เราคิดว่าเราเกิดมาแบบนี้ชาติแรกหรือ? ในใจเราจะบอกว่าไม่น่าจะใช่... มันเป็นไปได้ ก่อนหน้านั้นเราเป็นอะไรมาเราไม่รู้ที่อาจารย์หลายองค์สอนให้เราย้อนดู 3 ชาติ เพื่อให้เรารู้เหตุว่าสิ่งที่เราทำผลที่เราต้องรับคืออะไร แล้วให้รู้ว่าเราไม่ได้เกิดมาชาตินี้ชาติเดียวนะ รู้ว่ามันมีเกิดแล้วมีดับ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เราเคยผ่านมาแล้วหลายครั้ง ถึงเวลาที่เราจะละสังขารเราก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดาเพราะจิตตัวนี้มันยอมรับแล้ว ถ้ามว่าเวลาที่เรต้องละสังขาร มันมีบอกไหมว่าต้องอายุเท่าไร... ไม่ได้บอก ถ้าเราพิจารณาย้อนดูอดีตได้ บางทีเจอว่าชาติหนึ่งเราอาจตายตั้งแต่เด็ก ๆ ก็มีเป็นโรคตายเราก็รู้ว่าที่เป็นโรคตายมันมีสาเหตุจากอะไร นั่นคือเหตุและผล เป็นไปตามสภาพทำบุญก็ได้บุญทำบาปก็ต้องรับผลกรรมเป็นเหตุและผลของมันเอง

เมื่อเข้าใจตัวนี้แล้วสิ่งที่เราจะสร้างเป็นเหตุใจเราจะยอมรับ ว่าไม่ทำ

แล้ว จะอย่างไรก็ไม่ทำเพราะเราอมรับ เห็นชัดถึงผลของมันเราเห็นชัดแล้ว โอกาสที่เราจะไปสร้างเหตุใดๆ ก็ไม่มี เพราะมันรู้ซึ่งแล้ว ตัวเราจะบังคับตัวเราเองถามว่าทำไมทุกวันนี้พวกเรายังมี ง่ายนิดเดียวพวกเราจึงรู้ไม่ชัดจริงมัน ก็เหมือนกับเวลาเราหิว หิวก็กิน

แต่ไม่สงสัยเลยว่าร่างกายทำไมถึงบอกถูกว่ามันหิวแล้วนะ ถึงเวลาหิวแล้วนะ พิจารณาเข้าไปอีกว่าเวลาหิวเรากินอย่างอื่นได้ไหม ต้องกินดื่มน้ำไหม ก็ต้องพิสูจน์กินอะไรธรรมดาให้หายหิวก็ได้ มันไม่จำเป็นต้องกินอะไรดีๆ เมื่อเราพิจารณาไปเรื่อยๆ เออ...สิ่งที่มันมีอยู่นี้ (ความเคยชิน) แต่เรามองไม่ชัดไม่รู้ชัด พวกนี้มันก็เข้ามาใจจิต พิจารณาไปมันก็จะค่อยๆ เห็นชัดขึ้น สิ่งบางสิ่งที่เราคิด ว่ามันจำเป็นมันขาดไม่ได้แต่ลึกๆ แล้วมันไม่ใช่ ถ้าขาดไม่ได้คนอื่นๆ ก็ต้องบอกแบบเราสิว่าขาดไม่ได้เหมือนกัน จริงไหม แต่คนอื่นไม่มีก็ไม่เป็นไร นั่นคือกิเลส

เราติดตัวนี้มาจึงไม่พิจารณาให้ละเอียดเลยเห็น ว่าเป็นเรื่องจำเป็น นี่โง่งมันถึงยาก แต่ยากไม่ใช่ยากจนคิดไม่ออกแต่เราไม่ลองทำ คนที่นิสัยอย่างไรมันก็ยังติดอยู่ เพราะเรามองว่าเป็นเรื่องธรรมดา เรามองไม่ทะลุไม่พิจารณาให้ละเอียด อาจารย์เคยยกตัวอย่างบางคนเวลาถูกค่า ไม่เสียๆ หายๆ เขาไม่ตอบโต้แค่เฉยๆ ผิดกับบางคนที่ว่านิดหน่อยไม่ได้ โโมโหตอบเลย เราไม่สงสัยหรือทำไมถึงต่างกัน มันก็เป็นนิสัยติดมาจากอดีตมา พยายามพิจารณาให้ละเอียดขึ้น ถ้าเรามองอย่างหนึ่งชัดแล้วเราก็มองอีกอย่างหนึ่งมันก็จะเห็นชัดเพราะจิตเราละเอียดขึ้น เมื่อเราฝึกจนชำนาญมากๆ ขึ้นเราก็จะมองทุกอย่างละเอียดไปเอง มองทะลุรู้ถึงเหตุและผล

ที่อาจารย์บอก ว่าจุดกลางระห ว่างคิ้วนี้มันโพล่เองนะ เวลาเรานั่งตอนนี้แทบไม่ต้องนึกถึงจุดกลางระห ว่างคิ้วนี้เลย เพราะของที่มันจะเริ่ม โพล่ มันจะบอกเราเองมันจะดึงของมันเอง มันจะโพล่ออกมาเองเราไม่ต้องทำให้มันโพล่ ซึ่งของที่มันออกมาเองมันก็จะติดตัวเราไปตลอด มันเปิดออกแล้ว

มันอยู่ในตัวเรา เหมือนลูกตามันอยู่ในตัวเรา เราปิดตาเมื่อไหร่เราก็เห็นปิด ตาก็มีค จุดกลางระหว่างคิ้วก็เหมือนกัน เมื่อมันโผล่ออกมาแล้วมันก็ติดอยู่กับตัวเราและเมื่อจุดโผล่ออกมาแล้วก็ใช้มันให้เป็นประโยชน์ ถ้ามว่าที่โผล่ออกมานี้ มันโผล่แบบสว่างไหม? แบบเย็นที่จิตไหม? เย็นทั่วกายสังขารไหม? เพราะของแบบนี้มันต้องเย็นที่จิตแต่เย็นนี้ไม่ใช่เย็นแบบหนาว หนึ่งบนะ เย็นแบบที่เราอารมณ์ดีสบายใจใครดำ่ว่าเราก็ไม่โกรธ แต่บางวันเราทำได้ นั่นก็คือเรามองไม่ชัด แบบที่อาจารย์บอกว่าพวกเราชอบขึ้นๆ ลงๆ ขึ้นคึๆ เข้าใจที่อาจารย์สอนเดี๋ยวลงอีกแล้ว อาจารย์...สงสัยไอ้ที่ขึ้นนี่ขึ้นแบบรู้อจริงไหมอาจารย์ว่าไม่มั่งขึ้นแบบเอ้อ ... วันนี้เย็นสบายนั่งฟังอาจารย์สอนแล้วเข้าใจ พอเลิกนั่งอาจารย์ไม่สอนกลับไปบ้านก็ลงอีกเพราะมันไม่รู้อจริง เมื่อมีอะไรมากระทบค่าใคร ว่าอะไรก็ดำว่าตามเขาไปด้วยมันก็ตามไปด้วย เพราะมันไม่รู้อจริง ไม่รู้อซึ่งมันเลยไม่รู้ค่าในสิ่งที่อาจารย์สอน เราจะรู้คุณค่าเมื่อเรากำลังจะละสังขาร เราถึงจะรู้ว่าอาจารย์เป็นแบบนี้หรือ มันก็สายไปแล้ว เหมือนกับภักพิบัติอาจารย์ไม่ได้บอกว่าอีก 2 เดือน 3 เดือนจะเกิด แต่บอกว่าจะมีภักพิบัติ เราจะรอให้เกิดก่อนแล้วค่อยมานั่ง เราจะมเวลามานั่งสบายอย่างนี้หรือ เพราะเราต้องหนีเอาตัวรอด วันนี้พอแค่นี้.....

คำสอน อ.ไม้เท้าดำ (ม้วน 49-A)

ประธานเมื่อ 30.03.46

ทำไมพวกสาวกของพระพุทธเจ้าที่ โกล้จะสำเร็จ พอมาฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เดียวแล้วสำเร็จเป็นอรหันต์เลย นั่นคือรู้เลยว่าติดตรงไหน ฟังแล้วมองทะลุไปเลยนั่นแหละสำเร็จ (แล้ว) บางคนบอกว่ามีที่ไหนฟังคำสอนครั้งสองครั้งแล้วสำเร็จเป็นอรหันต์ ทำไมง่ายมันเหลือเชื่อเป็นไปได้ แต่เมื่อสักครู่ที่ได้ฟังอาจารย์สอนฟังแล้วเย็นสบายโล่งหมด มันไม่มีตัวตน มันไม่เอาอะไรทั้งนั้น มีแต่ความเย็นสบายเพื่อจุดกลางระห ว่างคือโผล่ออกมาแล้วกลับไปสู่เบื้องบน ถ้าเราฟังคำสอนแล้วยังห้วงโน้นห้วงนี้ไอ้ตัวนี้มันก็ไม่เกิด (เย็นที่จิต) ที่ไม่เกิดเป็นเพราะเราทำตัวเองไม่ใช่อาจารย์ อาความ วุ่นวายมาให้ นี่เราวุ่นวายเองเราจึงละไม่ได้ เห็นไหมง่าย ๆ เพราะเราไม่เย็นที่จิตไม่แผ่ทั่วกายสังขารเวลาอาจารย์สอนละเอียดเราก้รับไม่ได้ เราลองสงบทิ้งทุกอย่าง หลายอาจารย์บอกให้ทิ้งทุกอย่างแล้วมานั่งจะรู้ว่าการกลับไปหาพระแม่องค์ธรรมมันเป็นอย่างนี้ มันเย็นสบายมันโล่งมันไม่เอาอะไรทั้งนั้น แล้วมันเหมือนกับว่า ไอ้การที่มาอยู่ข้างล่างมันแค่ชั่วคราวเท่านั้น เหมือนที่อาจารย์แก้วสอนไว้ว่าชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น ถึงเวลาที่ต่างคนต่างไป มันก็ตรงกับที่ว่าถ้าอาจารย์ช่วยได้ ไม่ต้องรอให้พวกเรา ต้องเกิดตอนนี้หรือก ช่วยตั้งแต่ตอนโน้นแล้วแต่ช่วยทางอ้อมได้แต่การช่วยทางอ้อมคือเราต้องเดินตามอาจารย์ มันก็เหมือนกับที่อาจารย์ขาวครึ่งสอนไว้ แต่เราจะเข้าใจไปอีกอย่างนั่นคือเข้าใจมากขึ้นถึงเหตุและผลที่อาจารย์ต่าง ๆ มาสอนตอนนั้นว่า มันเพื่ออะไร แต่ถามว่าตอนนั้นทำไมมองไม่ออกก็เพราะว่าเรายังคิดเข้าข้างตนมันน่าจะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ เรื่องของเรื่องคือเรายังติดข้างล่างมากเกินไป อาจารย์ถึงสอนว่าให้พอสมควรนั้นก็คืออาจารย์มองให้พวกเราแล้ว

แต่เราไม่มีปัญญาเรามองไม่ออกแต่เมื่อสักครู่ที่อาจารย์ถือพัดสอน ใครนั่งแล้วเขียนสบายจะเข้าใจถึงเหตุและผลที่อาจารย์สอนนั้นเพื่ออะไร..เพื่อไม่คิดเข้าตัว เมื่อไม่คิดเข้าข้างตัวทุกอย่างก็จบสิ้นเพราะเราไม่เอาแล้วตัวตนไม่มีแล้วเมื่อมองว่าตัวตนไม่มีแล้วอะไรก็ไม่เอา เอาไปทำไมละในเมื่อตัวตนไม่มี

ดังนั้นเวลานั่งก็นั่งเหลือแต่จุดกลางระหว่ างคือ อย่างอื่นไม่ยุ่งแล้ว ตอนเรากลับขึ้นไปเราก็ทิ้งทุกอย่างแม้แต่กายสังขารเรา ๆ ก็จะตอบตัวเองว่าเราพร้อมแล้วได้ทุกเมื่อ ที่อาจารย์ถือพัดถามลูกศิษย์ที่มานั่ง 4 คน (ไม่อยากตายตอนนี้เนื่องจากมีภาระหน้าที่ที่ยังต้องทำ) ที่นั่งไม่ได้จุดกลางระหว่ างคือก็เพราะอย่างนี้แหละมันอยู่ในจิตเรามันหลอกเราให้เราไม่อยากกลับ ตัวเองหลอกตัวเองว่าอยากกลับเลขนะอยู่ข้างล่างยังต้องทำโน่นทำนี่ แล้วใครบอกให้เราทำ ทำไม่มองคัจวง สิมเอี้ยไม่คิดอย่างนี้ละ ถึงเวลาจะต้องไปก็ไป เพียงแต่คิดแค่ว่าทำไมไม่บอกล่วงหน้า แต่ก็ถึงเวลาไปทำนั้นก็ไป เพราะทำนรู้รู้หมดแล้วว่าหน้าที่จบแล้ว อย่าเอาตัวนี้มาเป็นตัวกันเราว่ายังไปไม่ได้ อย่างนี้จุดกลางระหว่ างคือเราก็ไม่เจอ ถามว่าทำไมจุดกลางระหว่ างคือมันยาก มันไม่ยากหรอก แต่ตัวเรากันตัวเราเองไง เพราะฉะนั้นพยายามฝึกให้ได้เพราะต่อไปเราต้องสอนคนอื่นอีกมากมาย พวกคนเหล่านั้นจะมาฟังเรา เพราะอย่างน้อยเขาเหล่านั้นไม่มีที่ให้ฟังนะ เราสอนอย่างนี้พวกเขา ก็อยากมาฟังเรา นะอยากรู้มากขึ้นเขาไม่เอาอะไรหรอกพอแล้ว ถึงตอนนั้นทุกข้มันเหลือเพื่อแล้วช่วยสอนให้มากขึ้นหน่อยได้ไหม ถึงตอนนั้นพวกเราจะตอบอย่างไรอย่าลืมนะเมตตาเป็นใหญ่ องค์กรจวง สิมเอี้ยที่ขึ้นไปก็ได้ทำให้พวกเราดู เป็นตัวอย่างแล้วนะ เพราะฉะนั้นถ้าพวกเราไม่ทำตาม พวกเราก็จะโดนข้างบนต่อว่า ทำไม่มองคัจวงมีตัวอย่างทำไมไม่ทำตาม ต้องตอบให้ได้นะ เหมือนกันแรกๆ อาจารย์ขำบอกที่เราช่วย 70 คนได้ ถ้าเป็นข้างล่างพวกเราก็ดีใจ หัวเราะยิ้มแย้มแล้วแต่ข้างบน ไม่เอานะ ยังจำได้ไหม? แล้วอีก 30 คนที่เหลือ

เราเอาไปไว้ไหน ต้องตอบให้ได้นะ อาจารย์ไม่ถามหรอกว่า 70 คนที่ช่วยแล้ว แต่ถามว่า 30 คนที่เหลือไปไว้ไหน นี่คือของจริง แต่ถ้าทำได้มันคุ้มค่า อาจารย์ฟ้าบอกว่าเราจะรู้ว่าคุ้มค่าก็ต่อเมื่อเราออกจากห้อง ขณะตัวนั้นให้ได้ แล้วจะรู้ว่าสิ่งที่ทำนั้นมันคุ้มค่าจริงๆ

ดังนั้นต่อไป เราต้องเย็นที่จิตมาด้วย ต้องสงบมาก่อนแล้วมาฟัง อาจารย์ให้รู้ละเอียดมากขึ้น แล้วผลที่ได้มันจะตามมา แล้วจะรู้ว่าจุดกลางระหว่างคุ้มคุ้มค่าอย่างไร อย่าถอยหลังอย่างขึ้นๆ ลงๆ ต้องตอบตัวเองว่าไม่เอาแล้ว (ขึ้นๆ ลงๆ) ต้องขึ้นอย่างเดียว เราเติมพันด้วยจุดกลางระหว่างคุ้มแล้วนะ ดังนั้นต้องเอาให้ได้เพราะธรรมชาติอีกนานกว่าจะเจอ เมื่อเจอแล้วต้องผ่านให้ได้แล้วคุ้มค่า

คำสอน อ.ชาวมใหม่ (ม้วน 63/2)

ประธานเมื่อ 06.05.46

อะไรที่เป็นของเก่ามันมีค่า เหมือนจุดกลางระหว่างคิ้วมันก็เป็นของมีค่ามันจึงหายาก แต่ถ้าได้มาแล้วนั่นแหละคุ้มค่า อาจารย์หลายองค์บอกว่า เวลาสงบเย็นที่จิตอาการคล้ายเราเย็นสบายใจอาการแบบนี้แหละเวลาเราเย็นสบายใจ คล้ายๆ เราปล่อยจิตๆ เปิดโล่งหมด เวลาอะไรเข้ามามันรับได้หมด อะไรที่มีพลังแรงมันจะรับรู้สึกเหมือนมีอะไรมาสะกิดใจทักขึ้นมาอย่างแรงๆ อะไรที่มันเบาๆ คิดว่า (รู้สึก) คล้ายๆ กับว่า... (อะไรสักอย่าง) อันนี้เราอย่าเพิ่งสนใจก็ได้ เราผ่านไปก่อน เอาอะไรที่มันแรงๆ ก่อน ฝึกตัวนี้ไว้พลังอะไรที่แรงๆ ฝึกตัวนี้ไว้ มันแสดงให้เห็นว่าพลังอะไรที่แรงๆ มันต้องมีอะไรสักอย่าง จิตเราเปิดกว้างรับแล้วเราก็ไปหา ขตอนที่ได้รับพลังแรงๆ นั้นแหละเหมือนกับอะไรที่มันนึกขึ้นมาทันที ที่ฝึกรับรู้ความคิดคนอื่นก็เอาอาการแบบนี้แหละเป็นขั้นแรก แต่พลังแรงๆ ไม่ใช่มีพลังเดียวมันจะมีมาต่อนั้นคือเราก็อายุต่อ พลังแรงๆ มันจะเข้ามาสะกิดใจเรา อันแรกคือเราต้องปล่อยจิตทำใจสบาย เหมือน

กับที่เราสบายใจใจมันโล่งใจสบาย มันปล่อยวางทุกอย่างไม่มีภาระอะไร ทั้งสิ้นมันโล่งสบายไปหมด อาการมันเป็นแบบนี้แหละ เมื่อรับพลังอะไรเข้ามาแล้วก็หายๆ จนชำนาญ ถ้าเราปล่อยวางเย็นสบายบ่อยๆ คือเราวางเราเย็นสบาย มันจะไม่เย็นสบายเท่าเดิม วันนี้อาจจะเย็นสบายมากกว่า ใจมันสดชื่นเหมือนกับได้พักผ่อนมานานมาก ๆ เลยโล่งไปหมดเลย นั่นแหละของทีละเอียดที่รับรู้ ที่คิดที่ที่คาดว่ามันก็จะเหมือนกับมีพลังขึ้นมา แต่จริงๆ คือมันเป็นพลังอันเดียวกัน เพียงแต่ถ้าใจเราโล่งสบายมากกว่าเดิม พลังที่เคยรับได้เบาๆ มันจะเริ่มแรงขึ้นเพราะเราสงบมากขึ้น เราก็เริ่มหาย ใจพลังแรงๆ

แรกๆ เราทาจจนชำนาญแล้ว ตอนนี้ เอาจองละเอียด

วันนี้อาจารย์สอนเรื่องอาการเย็นที่จิต ว่าอาการเป็นอย่างไร อาการเหมือนกับเย็นสบายใจ แล้วอาการสบายใจมันไม่เป็นเวลานานะ ไม่มีบอกว่ ตื่นมาแล้วเราสบายใจ มันขึ้นอยู่กับว่าตอนนั้นนะตัวเราเองปล่อยวางได้ทุกอย่างไหม ถ้าปล่อยวางโล่งไปหมด อาการเย็นสบายใจมันก็จะเกิดขึ้นมา นั่นแหละเราเข้าไปรู้ความคิดคนอื่นได้ทันที ยากไหม...ไม่ยาก ถามว่าอาการแบบนี้เราเคยมีไหม...มีบ่อยอย่างที่ข้างล่างขอบพุดวันนี้รู้สึกโล่งสบายใจ มันจะมีแว็บอะไรเข้ามา นั่นคือเรารู้อะไรเพิ่มเข้ามา ให้ฝึกแบบนี้ ที่พวกเราตอนนี้บอกว่าวางแต่จริงๆ แล้วไม่วาง ชอบกังวลโน่นนี่ต้องทำโน่นทำนี่ เล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้มันมีส่วนทำให้เราไม่โล่งจริง มันมีเข้ามาในจิต มันมีส่วน แล้วเราจะทำอะไร เราก็กลับย้อนไปที่อาจารย์ชาวเคยสอนเรื่อง 2 ห้อง ตอนที่เรานั่งเราทิ้งหรือเปล่า เราทิ้งไม่สนใจแต่มันเข้ามาในจิตให้เราต้องกังวล ถามว่าไอ้พวกที่ส่งเข้ามาในจิตเพื่อเตือนอะไรเรา เตือนว่าอย่าลืมต้องทำโน่นทำนี่แสดงว่าเราไม่วางจริง ที่อาจารย์ชาวสอนมีอยู่ 2 ห้องๆ หนึ่งว่างเปล่าไม่มีอะไรเลยมีแต่จิตที่สงบในจุดกลางระหว่างนิ้ว แต่เวลานั่งไปนั่งมาเราเอา 2 ห้องมารวมกันเหตุที่เรารวมกันเพราะตอนนั้นรวมกันแล้วเราแบ่งเวลาถูก นั่นหมายถึงเรารู้ว่าพຽงนี้เราต้องทำอะไร รู้...แล้ววางเฉยพຽงนี้ค่อยหยิบมาใช้ใหม่ แล้วถามว่าอย่างวันนี้เรากังวลแต่เราวางได้ พຽงนี้เจอแบบเดียวกันแต่ไม่วาง...วางไม่ได้ เออ...แปลกไหมลักษณะคล้ายๆ กัน บางวันเราวางได้บางวันไม่วางนั่นคือเรายังแยกตัวนี้ไม่ออก กลัวอะไรกลัวล้มกลัวไม่ได้ทำโน่นทำนี่ มันก็เป็นความกังวลเข้ามาในจิต พวกเล็กๆ น้อยๆ กังวลตลอดมันมีทั้งนั้นก็อาจารย์หลายของค์บอก ว่าไอ้พวกเล็กๆ น้อยๆ มันเข้าไปในจิต เราวางเราต้องวางจริงๆ ความสงบไม่มีรูปแบบ ทุกอย่างถ้าเข้าใจสงบได้ โลกโกรทหลงถ้าเราเข้าใจเรารู้สึกซึ่งเราไม่ต้องมาตั้งสติเพื่อรอรับความ โลกโกรทหลงหรือก ไม่ต้องเพราะรู้สึกซึ่งแล้ว มันจะมาตอนไหนเรารู้

ลึกซึ่งหมด แต่ถ้าเราต้องมาตั้งสติเตรียมสติเราแน่ใจหรือ ว่าเราจะมีสติตลอด จะรู้เท่าทันตลอด เปรียบเสมือนบ้านเรา ถ้าบ้านเราน้ำท่วมบ่อขุดเราก็หาอะไร มาปิดมาถันตลอด บ้านนี้ก็ปิดบ้านโน้นก็ปิดไม่ให้ น้ำเข้าบ้าน น้ำมันก็ สูงขึ้นๆ เราก็ก่อกำแพงให้มัน สูงขึ้นพ่นน้ำแทนที่จะทำแบบนี้ทำไมเราไม่ หาวิธีให้น้ำมันไหลไปทางอื่นที่ต่ำกว่า ต่อให้น้ำมันมามากแค่ไหนมันก็ไม่ท่วมเพราะมัน ไหลไปที่อื่นมันมีที่ระบาย เหมือนกันกับพวกเราที่ชอบตั้งสติ มีสติรู้ถามว่าถูกไหม...มันถูกส่วนหนึ่ง

อาจารย์ถามว่าเราจะต้องตั้งสติไปตลอดหรือ แทนที่จะมารู้ว่าไอ้ที่ มันโกรธมันเป็นอย่างไ พิจารณามันเข้าไป ว่าตัวโกรธมันคิดไหม ไอ้จิตที่ โกรธมันเป็นอย่างไ แล้วก็ผ่านไป รู้ว่าโกรธปุ๊บ อ้อ...เดี๋ยวจิตมันเริ่มมี อารมณ์อย่างนี้ขึ้นมา มีอาการอย่างนี้ขึ้นมา อ้อ...มันเคยเป็นมาแล้วรู้ว่าเป็นอย่าง ไ่ เดี่ยวมันก็ผ่านไปไม่ต้องไปตั้งสติ มันต่างกัน เหมือนกับที่เรา ทำกับข้าว ทำไมเราถึงรู้ว่าทำไมเราต้องใส่ น้ำปลาเท่านี้ช้อน ทำไมถึงรู้ว่า น้ำปลายี่ห่อนี้ต้องใส่เท่านี้ช้อนยี่ห่อนั้นต้องใส่เท่านี้ช้อน นั่นคือเราเข้าใจ เราเคยผ่านการพิสูจน์เคยชินมาแล้วเรารู้ซึ่ง ไม่ใช่ว่าน้ำปลายี่ห่อไหนๆ ก็ใส่ 3 ช้อนเหมือนกันหมด บางทีมันอาจเค็มเกินไปเพราะแต่ละยี่ห่อสูตรมันไม่ เหมือนกัน เราชิมมาทุกยี่ห่อแล้วเรารู้ซึ่งแล้วว่าเป็นอย่างไร เวลาเจอยี่ห่อนี้รู้ เลยว่าต้องใช้กี่ช้อน

เหมือนกับโลกโกรธหลง รู้ไหม? อารมณ์อยากมันเป็นอย่างไร ไม่รู้ หรือเราหวังจะได้ก่อน ตัวนี้มันปิดหมดแหละเพราะอยากตัวนี้มันปิดกัน จนหมดมองไม่ออก ถ้าเรามอง “ตัวอยาก” ว่ามันก็ธรรมดาแล้วก็ผ่านไป คุณติ บางคนถูกด่าแล้วก็เฉยไม่โกรธ บางคนถูกด่านิดหน่อยร้องไห้ เพราะอะไร? เพราะคนที่ถูกด่าแล้วเฉยเขารู้ซึ่ง ตัวด่านี้มันผ่านไปไม่สนใจด่าไปก็แค่นั้น รู้ ซึ่ง เขาด่ามา เราจะไปห้ามอารมณ์เขาไม่ได้ห้ามไม่ได้ ด่าไปก็แค่นั้นเดี๋ยวก็ เหนื่อยแล้วเลิกด่าไปเอง ให้เอาปัญญามาใช้ พวกเราข้างล่างชอบติดยึดเวลา

เจออะไรเปลี่ยนแปลงหน่อยก็วุ่นวายใจ ให้ใช้ปัญญาหาเหตุและผล

แม่เรียกเข้าขึ้นได้ไม่หมด แม่ทานทุกข์เต็มหัวใจ
เวลาได้ขีดเส้นแล้ว (ตะเกียงดับ) ให้นุชช่วยให้มากที่สุด
ลูกคนโตก็ช่วยลูกคนเล็ก น้องคนโตก็ช่วยน้องคนเล็ก
ให้จูงมือกันขึ้นไป
แม่ยื่นมือสุดเอื้อมถึง ให้แบ่งปันซึ่งกันและกัน

ให้เมตตากัน ช่วยเหลือกันสงสารกัน
เพราะมองซ้ายมองขวามองหน้ามองหลัง
ก็ทุกข์ทรมานเช่นเดียวกัน
ไม่ต้องอิจฉา ไม่ต้องเคียดแค้น ไม่ต้องโกรธ
เพราะพวกเขาเหล่านั้นก็ทนทุกข์เช่นเดียวกับเรา
วาระของโกล (ภัยพิบัติ) ครอบคลุมทุกอย่าง
ไม่ว่ารวยไม่ว่าจน ไม่ว่าศักดิ์ใหญ่ไม่ว่าต่ำต้อย
ก็ได้รับทุกข์ทรมานเช่นเดียวกัน

ถ้าเรามองทุกอย่างเป็นภาพ เหมือนเราดูโดยใช้ตาดู
เรารู้ว่านี่เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ แล้ววาง
เลยขอบตาเราก็มองไม่เห็น เราก็ไม่ทุกข์
เราทุกข์ในสิ่งที่เราเห็นเท่านั้น
แต่เราก็ยังรู้ อย่าถืออะไรเป็นตัวตนเข้ามา
มันก็ไม่รับรู้อะไร รู้ใหม่...รู้ แต่เราไม่รับรู้ ก็เพียงแต่รู้
เพราะฉะนั้นทุกอย่างก็จะมองเป็นภาพ
ตาที่เปิดแล้วก็จบกัน...เหมือนกัน ปิดตาก็คือทุกอย่างจบสิ้น

ถ้าคิดว่าสิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากัน
โกรธเขาก็เท่านั้น โลกเขาก็เท่านั้น หลงเขาก็เท่านั้น
เพราะมันเท่ากันหมด คนนั้นก็เท่ากับเรา คนนี้ก็เท่ากับเรา
สามตัว (โลก โกรธ หลง) นั้นมันก็จะไม่มี

ฝึกอันหนึ่งที่จะฝึกละเอียด
พยายามฝึกจิตใจให้เมตตาทุกอย่าง เมตตาทุกอย่าง
ถ้าเมตตาทุกอย่างแล้วจิตแผ่แผ่
มันจะมองทีละอย่าง ทีละอย่าง มันจะละเอียด

คำสอน อ.ชาวใหม่ (ม้วน 73-B)

ประธานเมื่อ 10.05.46

เราต้องเริ่มต้องเชื่อมั่น ไม่เช่นนั้นเวลาเราไปเจออะไรกับตัวเองแล้ว ถ้าไม่เชื่อมั่นก็จะล้ม ตัวสงสัยนี้พยายามอย่าให้มีให้หาเหตุผล สงสัยได้แต่ ...ต้องรีบหาคำตอบห้ามมีอะไรอยู่ในใจแยกให้ออก ถ้าเรามีความคิดในใจ กลัวว่าคิดเองกลัวไม่ถูก มันก็จะสงสัย ทั้งให้หมดวางให้หมด เรามานั่งที่นี่ เพื่อกลับสู่เบื้องบนอาจารย์ชาวบอก ว่าเรากลับไปสู่เบื้องบนเราไม่โง่ ดังนั้น ก่อนที่พวกเราจะกลับสู่เบื้องบนเราต้องสอนเขาได้ เราต้องรู้อะไรบางอย่าง ขึ้นไปด้วย ไม่ใช่คิดว่าไปเรียนรู้ข้างบน... ไม่ใช่ เหมือนจุดกลางระหว่างคือรู้ ความคิดคนอื่นอันนี้ต้องฝึกให้ได้ การที่จะเป็นอรหันต์แบบอาจารย์ก็ถึงก็เป็นตอนอยู่ข้างล่างแล้ว เป็นเพียงแต่ละสังขารแล้วกลับไปสู่เบื้องบนเท่านั้น ไม่ใช่เป็นอรหันต์เมื่อตา ยไปแล้วเหมือนกันกับเจ้าแม่กวนอิมเป็นพระ โพธิสัตว์ก็เป็นตอนอยู่ข้างล่างแล้วไม่ใช่เป็นตอนอยู่ข้างบน เพราะฉะนั้น ต้องฝึกใช้ปัญญาของตัวเองว่าจะทำอะไร เวลาไม่จำกัคนะ เราเคยเป็นเด็ก แล้วก็โตขึ้นต่อไปเราต้องนำคน สิ่งที่จะไปนำเขาเราเองต้องเชื่อมั่นว่าเป็นสิ่งที่ดีถ้าเรานำเขาผิดบาปมหันต์นะ เขาจะมาทวงเราเหตุใดถึงไปนำเขาผิด

ดังนั้นอาจารย์ถึงให้พิสูจน์ก่อนที่จะให้เราเชื่อมั่น ให้ตัวสงสัยไม่มีจริงๆ ว่าการรู้ความคิดคนอื่นกับเย็นที่จิตเรารู้ได้จริง ๆ นี้แหละเรื่องใหญ่ แรกๆ ถูกบ้างผิดบ้างไม่เป็นไรแต่ต่อไปต้องถูกมากขึ้น เพราะถ้าไม่ถูกเลย คิดอะไรเองเราแน่ใจหรือว่าสิ่งที่เรานำเขาผิดไปหรือไม่ เมื่อเขาตายไปเขาจะอ้างเหตุเราต้องระวังตัวนี้ ดังนั้นรู้แค่นี้ไหนก็รู้แค่นั้นเพราะถ้าเกินเลยมันจะเป็นบาปของเราโดยไม่รู้ตัว อรหันต์เขาไม่แสดงออกเขารู้อยู่ในจิต ว่าคิดอะไรแต่ไม่แสดงออก แม้แต่พระพุทธเจ้าที่เราให้อยู่ท่านก็ไม่ได้บอกว่าคุณ

ท่านคือพระพุทธเจ้า มีเพียงคำสอนที่สอนว่าจะพ้นทุกข์ต้องทำอย่างไร
อย่างนี้ให้เจริญรอยตามโดยให้พิสูจน์ด้วยตัวเอง โดยตัวเองเชื่อมั่นเต็มที่
ค้นหาตัวเองจนแน่แท้แล้วจึงมาสอน มันต่างกับพวกเราคือของพวกเรา
อาจารย์บอกอย่างนี้สอนอย่างนี้แล้วเราพิจารณา ว่าคำสอนท่านอาจารย์สอน
ถูกหรือไม่ให้พิสูจน์ ถ้าพิสูจน์ว่าถูกต้องเชื่อได้แค่ไหนก็เอาคำสอนนั้นไป
บอกต่อ เพื่ออะไร? เพื่อไม่ให้ผิดเพราะนี่เป็นคำสอนที่เราได้พิสูจน์แล้ว เวลา
ไปสอนเขาเราจะเชื่อมั่นเพราะเราได้พิสูจน์แล้วจริง ๆ เช่นเรารู้ความคิดคน
อื่นก็รู้ได้จริงๆ ทางเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อแล้วแต่เขาแต่เราเชื่อ ดังนั้นต้องมอง
การณ์ไกลเวลากฎพิบัติมา คนอื่นอีกมากมายโดยที่เราคิดไม่ถึง เขาทุกข์เขา
ร้อนเขาลำบากเมื่อนั้นเราต้องนำทางเขา อย่าคิดว่าเราทำไม่ได้

อาจารย์ฟ้าบอกว่าให้เราภูมิใจตัวเองซะ ถ้าไม่ทำก็จะไม่ได้อะไรเลย
และเมื่อนั้นเมื่อเราต้องละสังขารขึ้นมาจริงๆ ความตั้งมั่นที่จะกลับสู่เบื้องบน
ก็ไม่ได้ เพราะเรายังตอบตัวเองไม่ได้ว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นสิ่งที่กลับไปสู่
เบื้องบนได้จริง ตัวสงสัยที่ยังอยู่ในใจเราถ้าเราไม่เชื่อมั่นก็หมดโอกาส ถึง
ตอนนั้นที่อาจารย์หลายองค์บอกว่าสิ่งนี้จะคุ้มค่าก็ต่อเมื่อเราละสังขาร ถ้าเรา
ไม่ฝึกไว้ก่อนถึงตอนนั้นอาจารย์บอกได้คำเดียวว่า “เสียค่าย” แล้วจะโทษ
ใครไม่ได้มันจะไปวัดกันก็คือข้างบน ข้างบนไม่ใช่อย่างที่เราคิด เหมือนกับ
สถานการณ์ที่คิดว่าถ้าเปิดจุดแล้ว เมื่อตายไปอาจารย์ก็งจะมารับการเปิดจุด
เป็นเพียงแนวทาง แต่หนทางเดินต้องฝึกด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นอรหันต์ก็เต็ม
บ้านเต็มเมืองไปหมดสิ ข้างล่างเคยสอนว่าอรหันต์ที่ชาดิกว่าจะสำเร็จก็เป็น
แนวเดียวกันเหมือนกัน เป็นเพียงแต่ว่าจะดีที่จะสำเร็จนั้นเอามาบอกกล่าวแก่
นั้น แต่เราก็ต้องฝึกฝนด้วยไม่ฝึกฝนไม่ได้ ปัญญามั่นอยู่ตรงนี้

ให้อ่านสูตรทั้ง 8 ให้ดี อาจารย์ชาวครั้งอาจารย์ถือไม้เท้าดำ อาจารย์
ถือพัดบอกสูตรทั้ง 8 นี้เราเรียนเท่าไรหรือรู้เท่าไร เราตั้งใจมากก็รู้ละเอียด
ในสูตรทั้ง 8 มากขึ้นไปด้วย สูตรทั้ง 8 ไม่ได้เขียนขึ้นเล่นๆ เอาไว้สำหรับนั่ง

ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ถ้าไม่สงบจริงไม่รู้เรื่อง แต่คนที่เริ่มสงบในจุดกลางระหว่างคิ้วอ่านแล้วจะเริ่มเข้าใจทีละอย่าง ๆ อย่างเลข 6 ดีลังกามันมีความหมายอยู่ในนั้น ว่าเราจะก้าวได้ไรรากลึกลงลึกลงมาก ว่าจะเอาเลข 6 ดั่งขึ้นมา มันยาก นั่นคือความหมายอยู่ในนั้น ถ้าเราไม่รู้ความหมายเราก็อ่านไม่ได้ ก็เท่ากับเราไม่รู้ นั่นคือเป็นตัววัดตัวหนึ่ง ยิ่งถ้าได้สงบเย็นที่จิตรู้จุดกลางระหว่างคิ้ว อ่านรอบเดียวเข้าใจเลย ว่าพระแม่องค์ธรรมเป็นอย่างไร ยากไหม...ยากนะแต่ไม่ยากจนคิดไม่ได้ เย็นที่จิตมากเท่าไรก็จะรู้เรื่องมากเท่านั้น

คำสอน อ.เตือนพวกเรา (ม้วน 112-B)

ประธานเมื่อ 17.10.46

ถ้าภัยพิบัติ มันเข้าใกล้ ถ้าไม่คิดว่าเวลาน้อย เวลายังไม่เข้าใกล้ เราก็ วุ่นวายอยู่ข้างล่างไปตลอด จนเวลามันเกิดขึ้นข้างบน (โลก) เราก็สะดุ้งที่ว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์เตือนมานานแล้ว แต่ตอนที่สะดุ้งแล้วทำตัวไม่ถูกไป ไหนไม่ รอด เพราะไม่ก้าวหน้า เพราะไม่รู้จุดกลางระหว่างคือเป็นยังไงเราก็ไม่รู้ เพราะเราไม่เห็น เทียบแต่วุ่นวายข้างล่างไปเรื่อย ๆ จนเวลาหมดสะดุ้งที่หนึ่ง ต้องถามตัวเองว่าเมื่อถึงตอนนั้นเราเอาตัวรอดได้ไหม? รีบชะ อย่าคิดว่ามานั่งอย่างนี้แล้วเล่น ๆ ตัวใครตัวมัน ได้แค่นี้เราก็พอใจ... ไม่ใช่มีสิ่งที่มีมากมาย อีกข้างบนที่เรายังไม่รู้ แต่คิดว่าตัวเองเราเก่ง เรารู้หนทางว่าจุดกลางระหว่าง คือยังงี้ก็ช่วยเราแน่ ต้องถามตัวเองว่าเราได้อะไรจากที่นี่บ้าง? เราทำอะไร จากที่นี่ไหม? เราทำอะไรของเราได้ไหม? (นิสัยที่ไม่ดี) ต้องถามก่อน ถ้ายังไม่ได้อะไรจากที่นี่อย่าตอบตัวเอง ว่าเราจะกลับไปสู่เบื้องบนได้แน่ ๆ ห้ามตอบ เมื่อกลับไม่ได้เราก็ยังเวียน วายตายเกิดต่อไป เราทำดีเราก็ไปอยู่สวรรค์ เราทำชั่วเราก็ตกนรก เหมือนกับเราไม่ได้นั่งมา

ก็อาจารย์สอนเรามาเยอะแล้ว แล้วยังทำอะไรไม่ดีขึ้น ในนี้มีอะไรดีขึ้น ไม่มีเลยทั้งหมด แล้วรอให้มันเกิดขึ้นมาแล้วสะดุ้งที่ต้องคิดว่าเบื้องบน เขามาที่นี่ เขามาเพื่อช่วยพวกเรานะ อย่าทำอะไรเล่น ๆ ถ้าทำเล่น ๆ แล้ว อาจารย์ฟ้าได้สอนเราแล้วว่าสิ่งที่คุ้มค่าก็ตอนไหน... ตอนที่พวกเราตาย ตอนที่เรายังไม่ตายเราก็ไม่รู้ เราก็เที่ยวดูข้างล่างไปเรื่อย เฮฮาไปเรื่อย สนุกไปเรื่อย ๆ อาจารย์หลายองค์จะสอนพวกเราว่าที่เราอยู่มันอยู่ข้างบนนะ ไม่ใช่อยู่ข้างล่างแล้วจะติดไปถึงไหน อยากจะเอาโน้นอยากจะทำอันนี้ ตัวเราของเราทุกวันนี้ยังมีอยู่ แล้วจุดกลางระหว่างคือที่อาจารย์เขาลงมาแล้วไปถึงไหน เรา

ต้องตอบตัวเราเองนะ ไม่มีใครช่วยเราได้ ถ้าช่วยได้แล้ว (อาจารย์) เขาช่วยเรา ตั้งแต่ตอนแรกแล้ว ถึงตอนนั้นก็แยกกัน ไปสิ่งที่คุ้มค่าของแต่ละคนที่จะได้ก็ อยู่ตรงโน้น

หลายอาจารย์เคยสอนพวกเรา ว่ามาที่นี้ให้ก้าวหน้า เราต้องถาม ตัวเองก่อนเราก้าวหน้าไปไหนแล้ว ต้องตอบตัวเองให้ได้เราพร้อมจะ กลับไปสู่เมืองบนไหม? อย่าไปดูคนอื่น ไม่ต้องไปเที่ยวดูคนอื่น เลิกนิสัย บ้าๆ คุณตัวเองแหละ คุณตัวเราให้ดี ต้องตอบตัวเราให้ได้ว่าเราพร้อมจะกลับ ไปสู่เมืองบนไหม? ถ้ายังตอบตัวเองไม่ได้ก็ไม่มีค่า หรือจะนั่งมาทำไครเราก็ ไม่มีทางขึ้นกลับไปสู่เมืองบนได้ เราก้ไปเวียนว่ายตายเกิดตามเรื่องของเรา เพราะนี่คือเราเลือกเองไม่มีใครทำให้เราเลือกเองเราพอใจจะเวียน วายตาย เกิด เราทำบุญเยอะๆ เพื่อที่จะกลับมารวยๆ อีก ก็เวียน วายตายเกิดเป็นเรื่อง ของพวกเรา อาจารย์หมดเวลาไปก็ไป ที่มีเทพมีอะไรที่มากุมเราก้กุมไป (ไม่ พัฒนาตัวเอง) จะเอาอย่างนั้นหรือ? อย่า! อย่าไปเที่ยวดูคนอื่น ต้องตอบ ตัวเองให้ได้ ถ้าตอบตัวเองไม่ได้ ว่าจุดกลางระหว่างคือเป็นไงมันเย็นยังงั้ จุดกลางก็ช่วยเราไม่ได้

ถ้ายังไม่ค้นหาเองเวลาถึงตอนนั้นมาสะดุ้งที่ ช่วยตัวเองไม่ได้ แล้ว นับประสาอะไร จะไปช่วยอะไรคนอื่นเป็นร้อยเป็นพันที่ตั้งใจ ชอบโกหก ตัวเองว่าเก่ง ชอบโกหกตัวเองว่าเราแน่ ที่แท้ก็ไม่ได้เรื่องทั้งนั้นแหละ ให้ ตอบตัวเองให้ได้เรามาที่นี้ทำไมเราได้อะไรกลับไป ที่มีเทพมากุมเราเพราะ อะไร ที่มีข้างนอกมาอยู่กับเรามาอยู่เพราะอะไร เพื่อหวังเราขึ้นมาให้ดีขึ้น รีบชะ! อย่าทำเหลวไหล ที่นี้พิสูจน์มาเยอะแล้วไม่ต้องรอพิสูจน์อีกมากมาย เลิก! ถ้าถึงอย่างนี้แล้วยังไม่สู้ยังไม่ก้าวหน้า เราเสียเวลาเปล่า เราไปนอนชะ ไม่ต้องมา แล้วเราก้ไปกลับไปเวียน วายตายเกิดตามเรื่องของเราที่เป็น พันๆ ปีหมื่นๆ ปี ถ้าจะเอาอย่างนั้นหรือ? เฮ้อ... ไปล่ะ

คำสอน อ.สอนจากใจ

ประธานเมื่อ 15-17.03.46

มันทำให้การพูด หรือพูดไม่มีสาระ พูดเพื่อเจือลดน้อยลงเพราะมันสงบมากขึ้น ถ้ายิ่งละเอียดๆ มันคล้ายๆ กับว่ามันไม่มีที่ จะพูดอะไรสักอย่างที่ไม่ได้คิดหรือคิดที่เขากันว่าคิดก่อนพูดเพราะมันสงบ เวลาจะพูดมันจะบอกเลยว่ามันต้องมีประโยชน์มีสาระ มันก็ทำการนิทนาทว่าร้ายที่ชอบพูดต่อๆ มันก็หมด ตัวนี้ก็ไม่มีอะไร นี่ก็มันเป็นไปเองเราแก้ไขได้ จุดกลางระหว่างคิ้วนี้เรื่อยๆ เริ่มเห็นชัดๆ เริ่มเห็น (ว่า) เออ...เป็นความจริง มันจะแก้บางอย่าง แต่เรานั่งได้จิตสงบละเอียดมากขึ้นแล้วเนี่ย พวกนี้มันจะเกือบทุกตัว (กิเลส) เกือบทุกตัวที่มันไม่มีประโยชน์แล้วจะไม่เอาคือจะทำต่อก็ไม่เอามันหยุดเลยมันจะหยุดไปเอง เพราะฉะนั้นมันสงบไปเรื่อยๆ ถึงที่เราเคยอ่านหนังสือ แล้วที่ไม่เข้าใจว่าเป็นยังไงอะไรเนี่ย พูดง่ายๆ คืออาจจะไม่จำเป็นเพราะเข้าใจแล้ว แต่ที่จำเป็นก็คือที่มันยากเท่านั้นเอง แต่ของอย่างนี้จะไม่จำเป็นเพราะจิตเรารับรู้ รู้ด้วยตัวเองและเห็นจริงตามนี้ด้วย มันก็จะไม่เกิดขึ้น มันก็เหมือนกับว่าเวลาเราทำอาหารและพิธีกรรม เอนี่ผสม โน่นผสมนี้ แต่เขาว่าถ้าใส่เน้เพิ่มแค่นี้มันจะดีกว่าก็ทำตามเสร็จแล้วทำตามแล้วเราชิมเองชิมเองแล้วดีไม่ดีให้คนอื่นเขาชิมด้วย จนแน่ใจว่าเขาพูดมาคือของจริงก็คือเชื่อ แต่เราชิมเองแล้ว เออ... นิสัยของเราอาจจะไม่ชอบก็ให้คนอื่นชิม ส่วนมากก็บอกว่ามันไม่ดี เมื่อไม่ดีไอ้ที่เขาบอกมาก็คือยังไม่ใช่ของจริงๆ

เพราะฉะนั้นใช้ในงานของเราก็ได้ เกี่ยวกับงานของเราก็ได้ เพราะฉะนั้นในจิตละเอียด ที่เรานั่งไปๆ ไม่ต้องเป็นกังวลเลย ว่างานจะเสีย ไม่มีเวลาทำงานเพราะต้องมาเสียเวลาที่จะนั่ง ...ไม่ใช่ จิตมันจะรู้ว่าไม่มีทำงานด้วยทำเสร็จแล้วนั่งด้วยนะ มันเป็นไปเองเพราะมันแยกแยะออก พอ

ถึงเวลาทำเสร็จแล้ว ก็เป็นเวลา นั่งพักผ่อนหรือนั่งสมาธิ ถึงเวลาเมื่อไหร่ก็ทำงาน ไม่เสียและดีขึ้นอีกเหมือนอาจารย์ที่บอกว่า งานบางอย่างเราใช้เวลา ชั่วโมงหนึ่ง แต่เรานั่งให้จิตตรงก็ถึงกลางระห ว่างคือสงบก็ได้งานอย่างเดียว เห็นไหมคือเท่ากันแต่เวลาพักผ่อนเรามากขึ้น นี่คือผลนะไม่ใช่ใครไปว่าอะไรคือผลที่เรา บางอย่างไม่มีสาระก็เอาออก แต่เอาที่จำเป็นและพิจารณา นี่แหละพุทธเจ้าที่เราให้เวลานอนจริง ๆ นั้นน้อยแต่ช่วยเหลือคนจะเกือบหมดเลย แทบทุกขณะจิต เห็นไหมเวลาพักผ่อนมันน้อย ก็เพื่อสังขารที่มันเหนียวจริงๆ แต่ของเราทุกวันนี้มันเพื่อสังขาร ที่มันเกิดพอดี ไอ้ที่เกินพอดี แปลว่ามันเกินความจำเป็น เวลานั้นไปแล้วไม่ต้องบอกใครไม่ต้องให้ใครบอกแก้ไขอย่างนี้ดีไม่ดี มันเริ่มรู้ทีละตัวๆ รู้ด้วยตัวเองและเห็นจริงด้วย ยิ่งละเอียดมากเท่าไรก็ยิ่งเป็นผลดีกับเรามากเท่านั้น และสิ่งที่ไม่รู้หรือไม่เคยพบมันก็รู้โดยบังเอิญ แต่จริงๆ แล้ว การรู้โดยบังเอิญมันไม่ใช่รู้โดยบังเอิญ มันเป็นเรื่องที่มันมีอยู่แต่เราพูดง่าย ๆ คือไม่เคยพบแบบนี้ ก็เลยแปลกใจแล้วก็เลยบังเอิญได้ แต่จริงๆ มันมีอยู่แล้วไม่ใช่ไม่มี

เวลาสร้างปัญญา รู้จักคำว่าปริศนาไหม? เขาบอกตรงๆ ไม่ได้เหตุที่บอกตรงๆ ไม่ได้ใช้ไม่อยากบอก แต่บอกตรงๆ ไปอีกหลายคนมากมายบอกไปมันง่ายไป บอกหมดเลยคิดเองไม่เป็น เมื่อคิดเองไม่เป็นแล้วไม่รู้จะไปฝึกทำไม อาจารย์บอกหมดแล้วจะไปฝึกทำไม และอีกอย่างคืออะไร บางอย่างมันบอกเป็นตัวเลขไม่ได้ บางอย่างบอก เป็นตัวหนังสือไม่ได้เพราะในความรู้สึกที่เราคิดกับอันอื่นมันไม่เหมือนกัน เหมือนกับที่อาจารย์บอกอ้อมแล้วเราบอก ว่ากินก็ช้อนอ้อม แต่หารู้ไม่ว่าสังขารแต่ละคนมันไม่เท่ากัน กระทบะเพาะไม่เท่ากัน แล้วมันจะกินก็ช้อนอ้อมได้ไง ก็ไม่ได้ เราต้องบอกว่าอาการอ้อมอย่างนี้นะ เราก็ไปฝึกเอาอาการแบบนี้แล้วมาคุยกันแต่อาการเป็นอย่างนี้อ่าไปบอกหมด ถ้าบอกหมดแล้วมันก็จำว่าอาการต้องเป็นแบบนี้เดียวไปเจออาการอื่นตายเลย ...ว่าไม่ใช่ อาการมันเป็นอย่างนี้บางทีมันผ่าน

อาการอื่นมาเยอะ คนเรานะมันจะให้เหมือนตรงๆ แบบทุกอย่างไม่ได้

วิธีที่ทำให้สงบมันมีตั้งเยอะ แต่ผลจากสงบต้องเหมือนกันคือเย็นที่จิตแล้วรู้ความคิดของคนอื่นต้องได้ ถ้าไม่ได้ก็คือไม่สงบนี่คือตัววัด เพราะอะไร? เพราะสงบเรายังไม่ได้แล้วเราจะไปสอนคนอื่นได้ยังไง เรายังไม่รู้เลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ อย่างนี้มันไม่ได้เพราะนี่คือเป็นตัววัด ส่วนใครจะรู้มากรู้ละเอียดรู้น้อยมันแล้วแต่บุคคล ใครรู้ละเอียดมากก็คือเขาวางมากสงบมากก็จะรู้ละเอียดมาก ใครรู้น้อยก็คือสงบเป็นช่วง ๆ สงบไม่ต่อเนื่องมันก็ไปฝึกไปฝึกให้ต่อเนื่อง ดูตัวอย่างว่าคนที่รู้ละเอียดเขาสงบจริงๆ นั่นคือตัววัด เห็นไหมเหมือนกันเวลาเรานั่งยังไม่เท่าไรเราก็จะวัดพระ ใจกะว่ามันไม่ดีทุกอย่าง...มันไม่ได้อย่าเห็นภายนอกแล้วบอกจิตใจเขาไม่ดี....ไม่ได้ เอาสิ่งที่เห็นเป็นตัววัดแล้วไม่คิดบอกใจคงไม่ดี....ไม่ได้ มันถึงยากเข้าใจไหม เหมือนกับไปเจออาจารย์จังกินเนื้อถ้าเราเห็นนี่พระไม่ดี ใจก็คิดว่าพระไม่ดีแต่เปล่าห้ามมีอคติ! เราจะฝึกละเอียดต้องห้ามมีอคติไม่ว่ากับใครก็ได้ ไม่ใช่คนนี้เคยทะเลาะกัน กะว่ามันคงไม่ดีอย่างเดียวสาปแข่งเขาให้ไม่ดีอย่างเดียว...ไม่ได้ ต้องวางจริงๆ คนนั้นเคยเกลียดเราคคนนั้นเคยตำราเรา ๆ เก็บอยู่ในใจลึก ๆ แล้วไปวัดเขาอย่างนี้ไม่ได้ มันคิดเข้าข้างตัว วางก็คือวาง วางคือต้องออกจากจิตอะไรที่ฝังอยู่ในจิตเอาออกให้หมด เมื่อเอาออกหมดมันก็ไม่มีหรือเอาให้มันดีหมดอย่างนั้นก็ได้ ถึงจะเป็นแม่เราคิดให้ดีหมดอย่างนั้นก็ได้ ใช่เปล่า เพราะเวลาเราดูต้องวางหมดนี้สอนให้วาง เวลาจิตละเอียดก็ต้องวางให้มากๆ จะเป็นแม่เราจะพ่อเราจะลูกเราจะเป็นหลานเราก็คิดไม่ได้ วางให้หมด ต่อไปพอเรารู้ว่ามันจริงไม่จริง สองที่ขยสามที่ขยแล้วไม่ดี เราก็ไปหาวิธีแก้ถ้าเราคิดแต่ดี ๆ เวลาไปเจอไม่ดีไอ้ที่คิดว่ามันดีกลับไม่ใช่ เปล่ายังคิดเข้าข้างตัวเองแบบลึกๆ อยู่ต่างหาก เข้าใจไหม

วางก็คือวาง (ตัวอย่าง) ง่ายที่สุดเราเคยหิบบของอะไรวางบนโต๊ะก็ได้ แล้วเราก็ไป ลักษณะนั้นถ้าเราบอกตัวเองว่ามันจะแตกไหม มันจะหาย

โหม มีใครจะขโมยหรือเปล่า ขนาด (ของ) ออกจากมือแล้วนะ แต่ใจยังคิด
อยู่อย่างนี้... ไม่ใช่ว่าง ว่างคือมันจะเป็น อะไรก็ช่างมัน ง่ายๆ คือเราไม่สนใจ
เพื่อตัดตัวนี้ ถ้าตัดตัวนี้ได้เวลาเราต้องไปจริงๆ พอเวลาเราไปจริงๆ เดียวก็ไม่
อยากไปยังอยากช่วยอาจารย์ อาจารย์ไม่ได้บอกเลย เราไปช่วยข้างบนกลับ
ไม่เอา อยากอยู่ข้างล่าง อาจารย์ต้องช่วยหน่อย คิดว่ามันจะตายจริงๆ เหรอ ...
ไม่ได้ อุดสำห่วยเยอะ อาจารย์ขอยู่ต่อเถอะ คนละ เรื่องอะ เรานั่งกึ่งกลาง
ระหว่างคิ้วแล้วอาจารย์ให้เราอายุยืนเมื่อไหร่ละ มีบอกหรือไม่ได้บอก ใช้
เปล่า บอกแต่หันทางกลับไปสู่เบื้องบนมันคืออะไรแค่นั้นเอง ไปบอกให้เรา
อยู่อายุยืน? ไม่ได้บอก สถานธรรมเวลาเป็นอะไรหน่อย ทางบุญคุณช่วยสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ตั้งเยอะแยะ ไม่เห็นจะช่วยเลย ยังไม่อยากจะตายอยากอยู่ต่อ อุดสำห่วย
ช่วยมานานแล้วให้อยู่ต่อหน่อยนะอาจารย์ ลูกก็เล็กช่วยหน่อยนะถ้าหายจะ
ช่วยมากขึ้นแต่เปล่า เวลามันหายจริงๆ ก็ช่วยเหมือนเดิมดีไม่ดีถอยลงอีก
อาจารย์บอกตอนนั้นไหนบอกว่าจะช่วยมากขึ้นเปล่า ...ลูกมันโตขึ้นต้อง
เลี้ยงลูกลำบากขึ้น อ้าวตอนนั้นทำไมพูดอย่างนี้ว่าจะช่วยอาจารย์มากขึ้น ถ้า
หายแล้วต้องไปรับลูกรับหลานคนละเรื่องเลย แล้วพูดอย่างนี้ได้ยังไงละ ก็
โกหกเปล่าแต่ตอนนั้นลูกมันโตหลานโตไม่มีเวลาไปช่วยอาจารย์จริง ๆ
อาจารย์บอกเดียวเป็นเหมือนเดิมไม่รู้ละ กลัวใหญ่เลย แปลกว่าะ ข้างล่าง
ลึกๆ มันก็ยังเข้าข้างตัวเองอยู่นะนั่งไปนั่งมา เพราะเรายังนั่งมันก็ต้องยิ่งวาง
แต่เวลามันวางออกจากร่างจริงๆ กลับไม่ไปแปลก! แปลกแต่จริง เวลาฝึก
ละเอียด ของที่อยู่ข้างในลึกๆ ยังไม่หายมันก็ต้องเอาออก

คำสอน อ.ไม้ม้าดำ

ประธานเมื่อ 18.03.47

ใจที่นิ่งๆ ต้องมีตัวรู้ตลอด แต่ตัวรู้นี้รู้แล้วก็วางคว่ามันคืออะไร อ้อ...มันอย่างนี้เป็นอย่างนี้ ๆ มันเป็นกลืนอย่างนี้แล้วก็ผ่าน ๆ แต่ถ้าละเอียดไป กลืนมันยังอยู่ แต่ตัวรู้ที่รู้ ว่ามีกลืนมันหายไปๆ แต่กลืนยังอยู่ นั่นคือเรากำลังวางในสิ่งที่เรามีอยู่ ณ ตอนนั้น

ทำไมที่ว่ามีมืออยู่สองห้อง ห้องหนึ่งคือทำงาน อีกห้องหนึ่งมีแต่จุดกลางระหว่างคิ้วกับตัวโครงร่าง แต่ในตัวโครงร่างนั้นการรับรู้การรู้สึกยังมีอยู่มันยังมีอยู่ตอนแรกๆ แต่นั่งไปละเอียดไปแล้วความรู้อย่างมีอยู่ตอนแรกๆ ก็จะหายไป เหตุที่หายเพราะว่าเรารู้ แล้วเรารู้แล้ววางไม่ยึดติด เมื่อรู้แล้ววางไม่ติดยึดสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป เป็นสิ่งที่เรารู้ได้จริงจากจิตสงบ ผลจากความสงบนั้นก็จะไหลออกมา เมื่อผลจากสงบมันไหลออกมานั้นเราก็ดูเฉยๆ ดูแล้วก็วางๆ อาจจะสงสัยแต่แรกทำไมมันเกิดอย่างนี้มา เป็นเหตุจากไหนก็ถามข้างใน ว่าผลที่มันเกิดขึ้นมานั้นมันมาจากเหตุอันใดถามเข้าไป ส่วนที่มันจะบอกว่าเหตุจากไหนเมื่อไหร่เป็นยังไงก็ อย่าไปสนใจ ไม่ใช่ว่าตอนนี้เราถามว่าเหตุจากไหนแล้วมันต้องตอบทันที ... ไม่ใช่ มันเป็นเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่ถ้าสงบวางเฉยแล้วเหตุที่อาจารย์หลายองค์ได้สอนให้วางเฉยก็เพราะว่าให้เพียงแต่ มีตัวรู้เกิดอะไรขึ้นก็ถามไป ส่วนผลที่จะตอบมานานแค่ไหนใช้เวลาแค่ไหนไม่ต้องสนใจมันก็วางเฉย เพราะเพียงแต่เราจะสนใจมันว่ามันควรจะตอบมาทันทีมันก็เห็นได้ เพราะความละเอียดนั้นเรายังไม่มีพลังพอ คำว่า “พลังพอ” ในจิตละเอียดนั้นหมายความว่ายังรู้สึกตัวอยู่ แต่เป็นการรู้สึกตัวที่ว่าวางเฉย ไม่ใช่จิตต้องลอยไม่ใช่จิตไม่คิดอะไร ถามว่าสงสัยในนั้นแต่อย่าเพิ่งมีคำตอบ ให้จิตมันตอบของจิตมันเอง วิธีนี้

เปรียบเทียบกับเหมือนกับเรารู้ความคิดของคนอื่น เราไม่ได้ตั้งใจให้รู้เราไม่ได้ตั้งใจว่าต้องได้คำตอบแบบนั้นเพียงแค่เราเฉย ๆ อะไรที่เข้ามาเราก็จับตัวนั้นแล้วก็ถามว่ามันเป็นอะไรมันมีอยู่จริงไหม เพื่อรู้ว่าความสงบที่มันเกิดขึ้นแล้วเรารู้ความคิดของคนอื่นนี่มันเป็นอาการยังไงแค่นั้นเอง เพื่อให้มีอาการอย่างนี้บ่อยแค่นั้น ถ้าอาการอย่างนี้เกิดบ่อยตลอด ๆ สิ่งที่เราทำก็คือของจริงรู้ได้จริง ส่วนจะรู้ละเอียดหรือไม่ละเอียดนั้นก็ออกไปฝึกต่อ

เพราะฉะนั้นในจิตละเอียดนั้น อย่าลืม! มันเป็นของละเอียดพลังตัวนี้เรายังไม่พอบางทีเราจะเคลิ้มไป ว่าสิ่งที่เรารู้มันเป็นจริงเป็นจัง เพราะในจิตละเอียดมันมีของละเอียดที่เรายังไม่วางอยู่ คือมันฝังลึกอยู่ ทำไม่จึงถามตัวเองว่าเราฝึกมาจนถึงขั้นนี้ทำไมยังมี โลก โกรธ หลง อยู่ มันเป็น โลก โกรธ หลง ที่ละเอียดมันซ่อนอยู่ข้างใน และเรารู้ได้ยังไงว่ามันเป็น โลก โกรธ หลง ที่ละเอียด ง่ายที่สุดถ้ามีตัวอยากเกิดขึ้นมาทันทีที่นั่นคือมีกิเลส แม้ว่าไอ้ตัวอยากนั้นเราไม่ใส่ใจก็จริง แต่มันก็บอกตัวว่าเราอยากตัวนั้นอยากแบบไม่สนใจแต่มันก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นตัวนี้ต้องดูให้ทันแม้แต่อยากเล็กๆ น้อยๆ มันก็มีอยู่ เพราะเราฝึกละเอียดแล้วไอ้เล็ก ๆ น้อยๆ มันจะไหลลื่นไปแล้วสิ่งที่จะรู้ละเอียดมากขึ้น ที่เราคาดว่าน่าจะรู้ละเอียดมากขึ้นมันก็จะเป็นอุปสรรค เพราะฉะนั้นเขาจึง ว่าเป็นแค่รู้และถาม ส่วนเหตุที่ผลจะเกิดขึ้นตามที่เรากลามันมันจะเกิดขึ้นเป็น ยังไงเมื่อไหร่ไม่ต้องไปสนใจ วางเฉยๆ เราก็นั่งอย่างละเอียดต่อไป มันจะตอบเวลาไหนจะตอบเมื่อไหร่ไม่สนใจ

เราอย่าไปกังวลในสิ่งที่มัน ว่าเหตุและผลที่มันเกิดขึ้นนั้นต้องตอบให้เราทราบตอนนั้น...ไม่จำเป็น เหตุที่ไม่จำเป็นเพราะว่าขณะที่ละเอียดนั้นมันเป็นละเอียดที่ไม่ คงที่ เหตุที่เราสงบนั้นมันก็เป็นสงบที่ไม่คงที่ เพราะฉะนั้นเวลาเรารู้ในสิ่งต่าง ๆ เราถึงรู้บ้าง ไม่รู้บ้างเหตุมันเกิดจากตัวนี้ แต่ถ้าความสงบเราคงที่สิ่งที่จะรู้มันก็จะต่อเนื่องไปจะยาวขึ้นจะมากขึ้น

เพราะฉะนั้นขณะที่ละเอียดยังมันยังไม่คงที่ต้องรู้เท่าทันจิต ถ้ารู้เท่าทันจิตแล้วที่อาจารย์หลายๆ สอนว่า แม้แต่คิดในสิ่งที่ไม่ดีก็ต้องหยุด เพราะสิ่งที่ไม่ดีถ้ายังคิดต่อมันเสียเวลาไม่มีประโยชน์ เมื่อคิดต่อแล้วมันก็จะมีการทำเกิดขึ้นนี่เหตุจากการคิด เพราะฉะนั้นมันเป็นไปไม่ได้ที่ว่าอยู่ดีๆ แล้วทำเลย... ไม่ใช่ไม่มีเหตุ เหตุเกิดจากการคิดตลอด คิดเสร็จแล้ว ใครจะรู้ทำเร็วหรือรู้ตัวทันมันอยู่ตรงนี้ ถ้าเราอยากจะฝึกละเอียดยิ่งที่เราว่ามันไม่มีประโยชน์หรือเป็นสิ่งที่ไม่ดีแก่คิดให้หยุดทันทีแล้วก็วางไม่สนใจ กันเอาไว้ ถ้ากันตัวนี้ได้ฝึกตัวนี้ได้มันจะชำนาญ นั่นคือว่าแค่เราคิดไม่ดี จิตเรามันจะหยุดเองมันจะหยุดเองเพราะเราชำนาญ เราเอาสิ่งที่มีประโยชน์มาพิจารณาต่อ อย่างนั้นดีกว่าในการฝึกละเอียดยังไม่รู้บ้าง เหตุมันมีตัวนี้เพราะสงบเราสงบไม่คงที่นั่นเอง

อาจารย์หลายๆ ที่สอนจะสอนสั้นๆ ไม่สอนมากเพราะว่ากำลังวัดเราว่าจิตที่เราละเอียดยิ่งขึ้นนั้น เอาแค่คำสอนสั้นๆ เราตีความหมายได้ยาวแค่ไหนนี่คือเป็นตัววัด มันจะตรงกับที่ว่า ข้างล่างที่ผ่านๆ มาอาจารย์สอนบางแห่งถึงไม่สอนมากพุงด่างๆ คือ ไม่อธิบายมากแค่สั้นๆ มีผลตัวนี้ไปหาเหตุเอาเองแล้วมาคุยกับอาจารย์ ว่าที่ผลนั้นเหตุมาจากอะไรนั่นแหละมาคุยกับอาจารย์ ที่เขาสอนกันข้างล่างนั่นคือลัทธิเต๋า เพราะฉะนั้นลัทธิเต๋าอาจารย์สอนลูกศิษย์ต้องเป็นอาจารย์ที่มีปัญญาเลิศ ไม่เหมือนศาสนาอื่นจะสอนสั้นๆ แล้วเอาธรรมชาติมาสอน เหตุที่เอาธรรมชาติมาสอนก็ คือว่าสังขารเรามันเป็นธรรมชาติจะรู้ได้ทันที ว่าเกิดแก่เจ็บตายมันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะไปไม่หั่นเขาสอนเพียงแค่ว่าไปไม่แต่สอนคนได้สำเร็จ ไปดูไปไม่ก่อนเกิดเป็นยังงั้นเกิดแล้วชุ่มชื้นใหม่ใช้เวลานานแค่ไหน เมื่อชุ่มชื้นแล้วถ้าขาดอะไรเอาไปใส่มันก็ไม่โต นั่นคือเป็นเหตุและผลจากธรรมชาติ

สังขารเราของทุกคนก็เป็นแบบเดียวกันแต่ขณะที่สอนเขาไป ม่พูดถึงสังขาร เขาบอกว่าอยากจะรู้ว่าไม่ต้องมาเกิดก็ไปดูต้นไม้ต้นนั้นซะ ใช้เวลา

แค่นี้แล้วมาคุยกับอาจารย์ อาจารย์ลัทธิต่าก็จะถามทีละข้อ ๆ แล้วให้ลูกศิษย์
นั้นตอบ แค่ลูกศิษย์ตอบอาจารย์ก็รู้ว่าปัญญาเราอยู่ในระดับแค่นี้ ก็ต้องไปฝึก
ต่อ

ส่วนใครตอบแล้วรู้เรื่องเยอะก็ฝึกเช่นกันแต่ใช้เวลาน้อยลง ไม่ใช่ไม่
ต้องฝึก...ฝึกแต่ใช้เวลาน้อยลงนั่นคือลัทธิต่าก็มี ที่บางอาจารย์สอนอธิบาย
เยอะ เรานั่งเราอ่านเรารู้ว่าในยุคนั้นหากคนมีปัญหาอยาก อาจารย์ก็ต้องสอน
ให้มากๆ นั่นคือเรากำลั้งรู้ว่าคนในยุคนั้นมันต้องมีอะไรสักอย่าง อันแรกคง
มีเจอะอะไรสักอย่างที่ไม่มีความไปฝึกปัญญา ปัญญาที่เรานั่งเราอ่านเรารู้เลย
จะไม่ต้องถามต่อเลย ว่าทำไมองค์นี้สอนมากๆ ในยุคนั้นเพราะอะไรไม่ต้อง
เราจะบอกเลย ว่าในยุคนั้นคนที่อาจารย์สอนมันไปโดนอะไรถึงต้องสอน
แบบนี้ปัญญาก็เกิด นี่คือเหตุและผลโดยที่อาจารย์ไม่ต้องบอกแต่จาก จิต
ละเอียดมันจะบอกเราเอง ที่ผ่านๆ มาเรามักถามเป็นข้อๆ แต่เราไม่เอาแต่ละ
ข้อมาต่อเนื่องแล้วเราไม่หัดพิจารณาเอง เมื่อไม่หัดพิจารณาเองปัญญาที่จะ
เกิดที่อยากจะรู้ละเอียดถึงต้องใช้เวลามากขึ้น ธรรมะอันเดียวกันคำสอนอัน
เดียวกันแต่เราไปเร็วไปช้า นั่นแหละปัญญาเป็นตัวนำ เป็นตัวตัดสินใจสิ่งที่
สำคัญสุดก็คือปัญญา เพราะละเอียดได้ มีสมาธิได้ แต่ตีความหมายอาจารย์
สอนแต่ละอย่างไม่ได้ หลุดพ้นไม่หลุดพ้นอยู่ที่ตัวปัญญา หาให้เจอ คั้นให้
เจอ ธรรมะนี้อะทำให้อาจารย์สอนให้หมด บอกเป็นแนวทางแค่นั้นแต่เราต้อง
รู้ด้วยตัวเอง นั่นแหละคือสิ่งที่ถูกต้อง เข้า...ไปละ

คำสอน อ.สอนจากใจ

ประธานเมื่อ 12.09.46

สูตรที่ 8 หนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับศูนย์ เอาหนึ่งในกายสังขารกับเอาหนึ่งที่เราระวังหมดว่างเปล่าหมด รวมไปถึงจุดกลางระหว่างคิ้วเมื่อรวมแล้วพลังข้างในก็จะพุ่งออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วไป นั่นคือเราฝึกเต็มที่เรานำใจเต็มที่เราสงบเยือกเย็นเต็มที่ ถ้าพูดแบบข้างล่างคือมันเต็มที่มันพร้อมทุกอย่าง เมื่อนั้นหนึ่งบวกหนึ่งแต่หนึ่งในกายสังขารต้องยังมีอยู่เพราะตอนที่พุ่งออกไปเนี่ยเรายังไม่ตาย แต่ในกายสังขารที่มีอยู่นี้เพียงแต่ให้ความรู้สึกแค่นั้นแล้วในหนึ่งนี้ที่เราร้างเปล่าๆ ที่พูดง่ายๆ คือทิ้งทุกอย่าง ทิ้งนี่คือเราวางไม่ใช่ทิ้ง (ของ) ทิ้งธรรมดาอย่างนั้น ทิ้งคือเราวางแล้ว วางทุกอย่างที่อยู่ข้างล่าง โลก โกรธ หลง ไม่เกิด ทั้งวิญญูณความรู้สึกทุกอย่างที่เป็นอะไรที่อยู่ข้างล่างที่ไม่มีตัวตนด้วย ที่เป็นแต่ความรู้สึกอะไรต่างๆ

เมื่อถึงตอนนั้นเราบอกแล้ว ว่าให้วางทุกอย่าง เมื่อวางทันทีแล้วความสงบเย็นที่จิตมันจะเกิดขึ้นทันที เมื่อเกิดขึ้นแล้วนี่มารวมกับที่หนึ่งในความรู้สึกที่ว่าเรายังมีกายสังขารพุ่งออกจากจุดกลางระหว่างคิ้ว มันเหมือนมีที่ทุกอย่างมารวม รวมเสร็จแล้วออกไปจากจุดกลางระหว่างคิ้วพุ่งออกไปไม่ต้องทำให้มันรวมนะเพราะทุกอย่างมันสมบูรณ์เต็มที่แล้ว เมื่อสมบูรณ์เต็มที่ มันพร้อมทุกอย่าง เราวางทุกอย่างแล้ว ไม่มีเศษที่จะเอาอีกแล้วในของที่อยู่ข้างล่าง เมื่อนั้นแม้แต่ชีวิตเราที่เรารอกว่ายังมีกายสังขารเราก็จะไม่เอาเลย เราเพียงแค่เอาความรู้สึกเป็นตัวนำทางเท่านั้นเองแล้วพุ่งออกไปจากจุดกลางระหว่างคิ้ว สิ่งที่พุ่งออกไปเป็นแสงๆ ที่ไปเชื่อมกับสายทองเบื้องบนไม่ต้องไปบังคับว่ามันจะพุ่งไปอย่างไร ... ไม่ต้องเพราะตอนที่พุ่งนั้นพลังที่พุ่งถ้าเปรียบก็เหมือนกับว่าทุกอย่างเมื่อมันพร้อมแล้วช่องที่ในจุดกลางคิ้วมันจะ

เปิดให้เราเอง แล้วพลังตัวนี้มันก็รู้แล้ว ว่าคือช่องนี้ไม่ต้องไปทำว่าจะเปิด
ยังไง ไม่ต้องไปกังวลตัวนี้ เอาที่อาจารย์บอกว่าเมื่อพร้อมทุกอย่าง แล้วทุก
อย่างจะดำเนินของมันเอง โดยที่เราไม่ต้องไปบังคับให้มันเปิด ไม่ต้องบังคับ
ว่าต้องเป็นอย่างนี้... ไม่ต้อง เมื่อเย็นที่จิตความสงบเย็นมากขึ้น ความพร้อมมี
ทุกอย่างมันก็ดำเนินไปเอง

ฉะนั้นที่อาจารย์หลายองค์ที่สอนคือว่า ถ้าเราเริ่มเย็นที่จิตรู้ความคิด
คนอื่น สิ่งที่เราทำอย่างนี้ความสงบมันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
สิ่งที่รู้ละเอียดก็จะตามมา เพราะถ้าสงบและไม่ละเอียดมากขึ้น สิ่งที่จะรู้
ละเอียดจากจิตใจคนอื่นก็ไม่ต้องละเอียด นี่เป็นเหตุเป็นผลง่าย ๆ อย่าไปกังวล
อย่างเวลาเรากินข้าว เรากินไปเราอย่าไปสงสัย เวลาอิมจะทำยังไงให้อิม กิน
ไป ๆ ถึงเวลาอิมเราจะรู้แล้ว

เมื่ออิมแล้วมันก็บอกทุกอย่างเราไม่ต้องดักข้าวแล้วนะ เราไม่ต้อง
เคี้ยวแล้วนะ มันเป็นไปเองไม่ต้องสงสัยอิมจะทำยังไง ลักษณะอิมเป็นยังไป
...ไม่ต้อง เราเป็นเพียงแต่ว่าดักอะไรเอาเข้าปากไปแค่นั้น เวลาอิมแล้วทุก
อย่างมันเป็นไปเอง เพราะฉะนั้นจุดกลางระหว่างคือไม่ต้องกังวลว่า ถ้าเราได้
หรือเกิดขึ้นมานี้มันจะไม่ไปสัมผัสกับอาจารย์ที่เบื้องบนหรือสายทองของ
พระแม่องค์ธรรม เพราะอะไร? เพราะจิตที่พุ่งจากตัวนี้แหละมันต่างจากที่
อื่นที่ว่าเราจะทำอย่างนั้นมานะนี่ ออกไม่ออกมันแล้วแต่ที่ข้างล่างเขาสอนว่า
มาจากไหน แต่ที่นี้มาจากเบื้องบนบอกนั่นคือ ว่าถ้าเราออกจากจุดกลาง
ระหว่างคือจริงแล้วเนี่ยยังงี้ก็ต้องติดต่อกับเบื้องบนได้ มันไม่ไปไหน แต่
ขอให้ออกจากจุดกลางระหว่างคือได้จริง ตัวนี้แหละคือสิ่งสำคัญ เพราะใน
ขณะนั้นถ้าเกิดเราเพื่อเป็นอะไรขึ้นมา เราแน่ใจว่าจะออกจากจุดกลาง
ระหว่างคือได้หรือ? ถ้าตอนนั้นกำลังจะละสังขาร กำลังจะดับทุกข้ออย่างนี้อยู่
ในข้างล่างนี้เราต้องทั้งหมด ณ เวลานั้น มันจะมีแต่ความรู้สึกกับจิตที่เตรียม
ออก กายสังขารที่เราว่าเราละแล้วเนี่ยมันจะมีพลังพอที่จะออกจากจุดกลาง

ระหว่างคิ้วไหม? เพราะตอนนั้นกายสังขารรับไม่ไหวแล้วเราไม่มีกำลังพอ เพราะตอนนั้นมันมีแต่พุด่างๆ คือมีแต่จิตเราเท่านั้นเอง มันจะเริ่มแยกออกจากกายสังขาร เพราะกายสังขารนั้นกำลังอะไร ไม่มีเรียวยแรงหมดจบแล้วมันแหละ ความรู้สึกตัวต้องมีพลังมาก เพื่อที่เราเตรียมละกายสังขารแล้ว เหลือแต่จิตเราแล้วกายที่มองไม่เห็นออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วรวมแล้วออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วแล้วพุ่งออกไปกายที่เรามองไม่เห็นเนี่ย ให้เอาเป็นความรู้สึกไว้ แล้วพุ่งออกไปจากจุดกลางระหว่างคิ้ว ณ ตอนนั้น กายสังขารเราไม่มีแรงแล้วเตรียมนอนเฉยๆ หมายความว่า ณ ตอนนั้นพลังเราต้องมีพ้อมันมีแต่ความรู้สึกกับจิต ตอนนั้นตัวตนมาเกี่ยวข้องไม่ได้ ถ้าตอนนั้นเราบอกว่าเราตายไม่ได้เราต้องอยู่เพื่อผู้...ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมีแต่ความรู้สึกกับจิตออกไปเพื่อออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วเหลืออยู่เท่านั้น เพราะกายที่เรา กำลังจะดับ ไม่มีแรงพอ ถ้าพูดแบบข้างล่างคือเรากำลังใกล้จะตาย เพราะฉะนั้นใกล้ตายเราเอาอะไรมาได้ตอนนั้นต้องแนวแน่

เพราะฉะนั้นที่อาจารย์หลาย ๆ องค์สอน ว่าทำอะไรไม่มีตัวตนนะ เตรียมเพื่อตอนนี้ไว้ (ละสังขาร) เพราะถ้าเราฝึกไว้ไม่มีตัวตนแล้วเนี่ย ถึงขณะนั้นเกิดขึ้นจริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเราได้ฝึกว่าไม่มีตัวตนแล้ว เราจะรู้ว่าตอนที่ไม่มีตัวตนเนี่ยเราจะทำยังไง นั่นคือเรารู้แล้วว่าเหลือแต่ความรู้สึกกับจิตที่จะออกจากจุดกลางระหว่างคิ้วแค่นั้น “ที่อาจารย์หลาย ๆ องค์สอนเรามาก็คือตัวนี้ ฝึกให้เราเตรียมละกายสังขารที่เหลืออยู่ จึงสอนว่าเวลานั่งอย่าคิดว่ามีตัวตน และถ้าฝึกชำนาญแล้วเราต้องละไปจริง ๆ ละกายสังขารจริงๆ ก็ไม่มีความหมาย เพราะเราได้ฝึกแบบนี้มานานแล้ว นี่คือเหตุและผล”

คำสอน อ.กาเฟ

ประธานเมื่อ 08.12.46

จิตใจที่สูงต้องมีเมตตากว้างไกล สองอย่างนี้จะไปด้วยกัน จิตที่เมตตานั้นเป็นจิตที่บริสุทธิ์เพราะความสงสารมันอยู่ในจิตใจ เห็นเขาทุกข์ก็อยากแก้ทุกข์ให้เขาอยากช่วยเหลือเขา เห็นความลำบากของเขาก็อยากให้เราสบาย ถ้าคิดได้อย่างนี้ความคิดเข้าข้างตัวเองแทบไม่มี เพราะฉะนั้นจิตเมตตาเป็นเรื่องใหญ่ของเมืองบน อาจารย์ที่สอนพวกเรานั้นก็ใช้ตัวนี้อยู่ (เมตตา) อยากให้เราพ้นทุกข์อยากให้เราไม่ต้องมาเวียน วายตายเกิด เพราะสิ่งเหล่านี้เราหมุนเวียนมาเป็นหมื่น ๆ ปีแล้ว ถ้าเรายังไม่รู้สึกมันจะหมุนเวียนไปอีกหมื่น ๆ ปี สิ่งเหล่านี้มันต้อง ทนทุกข์อีกนับไม่ถ้วน อาจารย์ถึงสอนว่าที่อยู่ของเรามันอยู่ข้างบนไม่ใช่ข้างล่างนี้ อย่ายึดมันถ้อมันเกินไป เมื่อถึงเวลานั้น (ตาย) สิ่งที่เราอยากจะทำเกิดคุ้มค่าตามที่อาจารย์บอกก็เสียเวลาเปล่า สุดท้ายเราก็ต้องทนทุกข์ไป สิ่งที่เราอยากจะทำคุ้มค่าก็หมดลง จิตใจที่สูงต้องมีความเมตตาอย่างสูงตามไปด้วย ให้จำเอาไว้

คำสอน อ.สอนจากใจ

ประธานเมื่อ 29.12.47

เมื่อเราจะก้าวหน้าต้องละเอียดมากขึ้น ถ้าเราไม่ละเอียดมากขึ้นแล้ว มันจะทำให้บางอย่างมันคิดเข้าข้างตัวเอง เพราะการละเอียดมันจะเป็นการรู้ซึ่งแล้ว เพราะถ้ารู้ซึ่งแล้วสิ่งที่ตามมามันก็จะละเอียด เพราะฉะนั้นเมื่อเราฝึกจิตใจให้ละเอียดมันก็คือใกล้รู้ซึ่งแล้ว แต่ขณะที่ใกล้รู้ซึ่งเราต้องรู้ตัวก่อน รู้ตัวเสร็จแล้วต้องรู้จริงด้วยในสามตัวนี้มันต้องต่อเนื่อง เราจะรู้ตัวใดตัวหนึ่งแล้วรู้ซึ่งเลยมันเป็นไปได้ และไอ้ที่รู้จริงอย่างจริงหน้าเดียว เพราะถ้ารู้จริงหน้าเดียวบางอย่างมันมีจริงหลายอย่างอาจจะจริงด้านนี้แต่เรานึกไม่ถึงเราก็คิด ว่าที่เรารู้จริงด้านนี้เป็นการรู้ซึ่งแล้ว ไปๆ มาๆ เรายังมี อารมณ์ (กิเลส) ไหนว่าเรารู้ซึ่งแล้วทำไมยังมีอารมณ์เกิดขึ้นมาอีก เห็นไหม เพราะถ้ารู้ซึ่งแล้วพวกนี้มันจะไม่เกิดขึ้นเลยเป็นเพียงแค่เรารู้แล้วก็ทิ้งเลย เพราะเรารู้ว่ามันคืออะไรเรารู้หมดแล้วไม่นานทำไมเรายังมี อารมณ์อย่างนั้น อยู่มันไม่น่าจะมี นั่นก็คือว่าไอ้ที่เรารู้จริงนั้นรู้เพียงด้านเดียว

ส่วนรู้จริงด้านอื่นเราก็คงไม่ได้พิจารณาก็แสดงว่ายังมีอยู่ อาจารย์ก็เลยยกตัวอย่างเรื่องการทำอาหารว่า อาหารที่เราทำ เราก็บอกว่าอร่อย เราไปเจอคนอื่นที่ทำอร่อยกว่า กว่าที่ทำอร่อยกว่ามีรายละเอียดอะไรบ้าง อาจจะเป็นยี่ห้อมือที่ใช้เพราะของแต่ละยี่ห้อมือข้างในมันต่างกัน เมื่อเรารู้ตัวนี้ เราก็คิดและพิจารณาต่อว่าสิ่งที่เรารู้มันยังมีรู้จริงอย่างอื่นอีก แต่เป็นการรู้จริงที่ละเอียดขึ้นเพื่อให้เป็นการรู้ซึ่ง ต่อไปเราทำอย่างนี้ลองทำและพิสูจน์ในของที่ละเอียด เมื่อพิสูจน์และลองทำแล้วอร่อยเหมือนเขาทำ ถามทุกอย่างนะ เพราะบางทีเรารู้จริงคือเรื่องอะไร เราบอigyี่ห้อมือคือจริงในยี่ห้อมือ แต่ในการทำมันมีอย่างอื่นอีกหลายอย่าง เพราะฉะนั้นเราก็คงต้องรู้จริงอย่างอื่นอีกเช่น

วิธีการพิสูจน์จนแน่ใจว่าไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้วนั่นแหละ สุดท้ายก็คือรู้ซึ่งจะไปที่ไหน ไม่มีแล้วเพราะรู้ซึ่งหมดแล้ว หรือได้พิสูจน์มาหมดแล้ว เมื่อรู้ซึ่งแล้วเราจะตอบตัวเอง ว่าอาหารที่เราทำดีที่สุดแล้วจะไปแข่งกับใครก็ไม่กลัว เพราะได้พิสูจน์มาแล้ว เหมือนกันเมื่อเรารู้จริงเรื่องหนึ่งเราอาจจะคิดเข้าข้างตัวว่าเรารู้ซึ่ง แต่ไปๆ มาๆ มันยังมีอารมณ์อยู่ แปลว่าไอ้ที่เราว่ารู้จริงในเรื่องนั้นๆ มันต้องรู้ละเอียด ไม่ใช่รู้อย่างที่เราคิดต้องรู้ละเอียดและรู้จริงๆ ด้วย มันก็ย้อนกลับไปตามที่อาจารย์ว่า ไอ้สิ่งที่ทำให้เราเกิดทุกข์เราต้องรู้ว่ามันทุกข์จริงๆ จากเหตุตัวนี้ว่า เออ...มันทุกข์จริงๆ ก็เหมือน กับที่ข้างล่างสอนให้ระงับเหตุแห่งทุกข์ซะ เหมือนกับที่ข้างล่างสอนทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แต่เราต้องรู้ว่าสิ่งนี้มันทุกข์จริงๆ ถ้าใจเรายังไม่รู้ ว่าสิ่งนี้มันทุกข์จริงๆ แล้วไอ้ที่จะหาทางระงับเหตุมันก็น้อยลง มันคืออะไร มันก็คือไอ้สิ่งที่เรารู้เป็นการรู้จริงเพียงบางส่วนไม่ใช่รู้หมด เองง่าย ๆ อย่างวันนี้เราทุกข์ไม่มีเงินจะกินก็ลำบาก ก็หาเหตุ คือไม่มีเงิน หาหนทางอย่างไรให้มีเงินก็ไปทำงาน เมื่อทำงานก็มีเงิน ชื่อของกินเสร็จแล้วก็หายไป ไอ้ความทุกข์ที่ว่าไม่มีเงินก็หายไปมันก็ลืมไปแล้ว เพราะฉะนั้นไอ้ที่เรารู้ว่ามันทุกข์จริงๆ แล้วอยากจะหลุดพ้น เหมือนกับพระพุทธเจ้า ว่าทำไมมีคนเกิด มีคนเจ็บ มีคนแก่ มีคนตาย ตอนนั้นท่านอยู่สบายในวังท่านมองไม่เห็นแต่ออกไปเห็นครั้งเดียวก็เกิดความสงสัย เพียงครั้งเดียวเท่านั้นทำไมมีตัวนี้แค่ครั้งเดียวก็มีตัวสงสัย นั่นคือเห็นด้วยตา แล้วทำไมเกิด? ถ้ามีตัวนี้จากตัวเล็กต่อไปก็อายุมากขึ้นก็แก่ แก่มันเกิดมาจากตัวนี้ก่อนจากเด็กไปหนุ่มสาวแล้วก็แก่ เหตุมาจากเป็นเด็กแล้วเจ็บคือป่วยไม่สบายก็ตาย ตายได้หมด ก็สงสัยว่าเหตุเพราะตัวนี้ ถ้าเราไม่มีการเกิดสิ่งต่างๆ ที่พวกมันอยู่ก็คือเกิดแก่เจ็บตายมันก็ไม่เกิดขึ้นแล้วก็นึกย้อนไปว่าเกิดมาได้อย่างไร เห็นไหมตอนนี้ก็ไปค้นหาในสิ่งที่ละเอียดมากขึ้นว่าการเกิดมันเกิดมาได้อย่างไรอะไรทำให้เกิด นั่นคือเห็นแก่นั่นแล้ว ก็ศึกษาต่อและพิจารณาต่อ

เพราะฉะนั้นบางทีเรารู้จริงแล้วบอกว่าเรารู้ซึ่ง แต่ทำไมยังมีอารมณ์
อยู่อีก มันน่าจะบอกว่าจริงๆ แล้วตัวนี้มันไม่น่าเกิดขึ้นมาได้อีก เหมือนที่
อาจารย์บอก อาจารย์โกหก ไม่เป็นเพราะ ว่าโกหกเป็นยังไงไม่รู้จักแบบ
เดียวกัน เพราะฉะนั้นจะนั่งให้ละเอียดต้องรู้จริงอย่างละเอียด แล้วรู้จริงอย่าง
ละเอียดมันไม่ใช่ด้านเดียว มันต้องหลายด้านด้วยเพราะเราไม่รู้ซึ่ง ตัววัด
ง่ายที่สุดก็คือเราสงบทุกเวลาเลย ว่าเรารู้ละเอียดนั่นคือสงบทุกเวลา ถ้าเรา
สงบทุกเวลาแล้ว พวกนี้เข้ายากเป็นตัวกันไว้ ถ้าเราสงบทุกเวลา เช่นที่จิต
ตลอดสิ่งต่างๆ เข้ายาก ถ้าเรายังไม่สงบทุกเวลานั่นคือจิตละเอียดก็เป็นไปได้
ยาก เป็นตัววัดๆ ในตัวที่ละเอียดขึ้น อย่างความสงบรู้ได้อย่างไรว่าสงบ ถ้า
เราหาความคิดคนอื่นได้บอกตัวเองได้เลยว่าสงบ เพราะอะไร? เพราะว่า
ความคิดของเราเองไม่มีแล้วเราถึงรู้ความคิดคนอื่น นั่นคือสงบและเป็นตัว
วัด เพราะฉะนั้นตัวละเอียดก็คืออย่างนี้ต้องสงบตลอดแล้วสิ่งที่ละเอียดมัน
จะมาเอง เมื่อเรารู้ซึ่งแล้วสิ่งไม่ดีย่อมเกิดขึ้นไม่ได้

ตัววัดก็คือเหมือนเรารู้เรื่องอะไรสักอย่างต่อให้มาแบบไหนมันก็คิด
ออกหมด แต่เวลาเราไปเจอข้อยากๆ เราคิดไม่ออกเพราะเรารู้ซึ่งไม่ได้เอาสิ่ง
ต่างๆ มาแก้ เรามักคิดว่าแก้แบบนี้ก็เป็นการรู้ซึ่ง เพราะฉะนั้น โลก โกรธ
หลง ในความคิดของเรามันไม่ใช่วิธีเดียวแก้โลกมันมีหลายวิธีแก้โลก อย่า
ให้ความโลภมันเข้ามาเกิดขึ้นไม่ได้ เมื่อเกิดขึ้นไม่ได้แล้วสิ่งที่เราเคยหวัง
ของความคิดว่าเราเป็นเจ้าของมันจะหายไป ตัวนี้มันจะบอกเราเอง มันจะมี
ตัวการให้เพื่อแผ่สงสารเข้ามาแทนที่ นั่นแหละเรารู้ซึ่งความโลภแล้ว เราจะ
ไม่มีความโลภเลยลืมไปเลย บางทีนึกไปนึกมาว่าความโลภมันเป็นยังไงไม่
รู้จัก เพราะเรารู้ซึ่งแล้วมันจะหายไปเอง นี่คือความละเอียดมีตัววัด
เพราะฉะนั้นเรารู้ได้อย่างไรว่าเราละเอียดเรารู้ซึ่งถ้ายังมีตัวนี้อยู่บอกตัวเองว่า
เรายังไม่รู้ซึ่ง เพราะรู้ซึ่งแล้วตัวอย่างนี้จะไม่มีเลยเกิดขึ้นไม่ได้ด้วย ถ้ายัง
เกิดขึ้นแสดงว่ายังไม่รู้ซึ่งเป็นเพียงแต่รู้จริงเพียงบางส่วน

ลือต้องวางตั้งแต่ก่อนมานี้ (นั่งสมาธิ) แล้ว ไม่ใช่มาวางที่นี้
ลือมานี้เพื่อฝึกละเอียดมากขึ้น ไม่งั้นลือกลับไปก็วุ่นวายต่อ

๐

ทำไมต้องฝึกเขียนที่จิตรู้ความคิดอื่น
ถ้าลื้อมันรู้ว่าเขาทุกข้ออะไร แล้วลื้อมันจะสอนเขาถูกหรือ

๐

ตอนนี้อาจารย์ส่งไปไม่ให้ลื้อมันแล้วนะ ขอให้ลื้อมันจับให้มันเท่านั้น
ไม่ใช่จับแล้วหลุดๆ อยู่อย่างนี้... โอกาสสุดท้ายแล้วนะ

๐

เพราะยุคนี้สิ่งที่ดีที่สุด (ธรรมะสิ่งศักดิ์สิทธิ์)
กับสิ่งที่ร้ายแรงที่สุด (ภัยพิบัติ) จะเกิดขึ้นพร้อมกัน อาจารย์นี่ถึงมาตอนนี้

๐

อาจารย์ฟ้าได้บอกแล้วว่าสิ่งที่คุ้มค่าก็ตอนไหน ก็ตอนที่เรตาย ตอนที่เรายังไม่ตาย
เรายังไม่รู้ ก็เหี่ยวดูข้างล่างไปเรื่อย เฮฮาไปเรื่อย (แล้วมาเสียใจภายหลัง)

๐

อาจารย์ขาวสอนว่าคนเราส่วนใหญ่เกิดมามี 2 อย่าง
ซดใช้หนี้เขากับทวงหนี้เขา เสร็จแล้วก็ต่างคนต่างไป ห้ามไว้ไม่ได้ ดึงไว้ไม่ได้

๐

การเปิดจุดเป็นเพียงแต่แนวทาง แต่หนทางเดินต้องฝึกด้วยตัวเอง
ไม่อย่างนั้นอรหันต์ก็เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดสิ

๐

ที่ๆ ลื้อมันมันอยู่ข้างบน พวกลื้อมันจะติดข้างล่างอะไรกันหนักหนา

๐

เราตั้งใจ แต่การกระทำยังทำอยู่

นิทานสอนใจจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ประทานเมื่อปี 46

ตอนที่ 1

ณ ชายป่าแห่งหนึ่งได้มีหญิงชราท่านหนึ่ง ต้องการหาที่สงบเพื่อจะปฏิบัติธรรมโดยลำพัง ขณะที่ได้เดินทางมาไ้ระยะหนึ่งก็พบบ้านร้างหลังใหญ่หลังหนึ่ง ก็ได้พิจารณาเห็นว่าเหมาะสำหรับที่จะหาความสงบได้ใหม่ แต่ก็ตัดสินใจไม่เลือกบ้านหลังนั้น เพราะว่ามีนางอยู่บ้านหลังใหญ่นี้ก็ต้องเก็บกวาดรักษาความสะอาดเป็นการใหญ่ถึงจะเข้ามาอยู่ได้ และก็ไม่เหมาะสมกับนางซึ่งจะอยู่เพียงลำพังคนเดียวในบ้านใหญ่เกินความจำเป็น จึงได้เดินทางต่อไป

ก็มาพบบ้านหลังที่สอง ซึ่งมีขนาดกลางไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไปพอที่จะอยู่อาศัยได้ อุปกรณ์ครบครันดูสะอาดสบาย สามารถอยู่ได้ทันที แต่นางก็คิดอีกว่าเมื่อต้องการจะตัดทางโลกแล้วไหนเลยยังจะยึดติดกับความสะอาดสบายอีกเล่า นางจึงตั้งใจเดินทางต่อไปอีกเพื่อหาสถานที่เหมาะสมกับตัวเอง

จึงได้มาพบบ้านหลังที่สาม ซึ่งเป็นกระท่อมหลังเล็กๆ อยู่หลังหนึ่ง จึงเข้าไปดูภายในว่าเป็นอย่างไร เมื่อดูแล้วก็พออยู่ได้ เหมาะสมกับผู้ที่อยู่ลำพังคนเดียว ต้องทำความสะอาดใหม่ซ่อมแซมอีกเล็กน้อยก็เข้ามาอยู่ได้ทันที แต่แล้วก็ถูกคิดขึ้นได้ว่าทำไมเราจะต้องมาวุ่นวายกับสิ่งเหล่านี้อีกเล่า ในเมื่อต้องการหาที่ปฏิบัติธรรมจะต้องมาลำบากในการดูแลรักษาความสะอาดอยู่อีกหรือ? จึงได้เดินทางผ่านบ้านหลังนี้ไป

จนได้มาพบถ้ำแห่งหนึ่ง จึงเข้าไปสำรวจดูข้างใน พบว่าเป็นถ้ำที่เงียบสงบเย็นสบายและสะอาดพอที่จะเข้าอยู่อาศัยได้ไม่ต้องวุ่นวายในการ

รักษามากมาย เหมาะสำหรับนั่งปฏิบัติธรรมแสวงหาความสงบ จึงตัดสินใจ
อยู่ถ้ำแห่งนี้

ทันใดนั้นเองมีเทพองค์หนึ่ง ที่ดูแลปกป้องรักษาถ้ำแห่งนี้ปรากฏ
ตัวขึ้นและออกมากล่าวต้อนรับนาง ว่า “ยินดีที่จะให้ท่านได้อยู่ดูแลถ้ำนี้
เพราะถ้ำแห่งนี้ข้าเป็นผู้ดูแลรักษาอยู่ รอว่าเมื่อไรจะมีผู้ที่เหมาะสมพอที่จะ
มาอยู่เพื่อปฏิบัติธรรมภายในถ้ำแห่งนี้ และขอให้ท่านอยู่ปฏิบัติธรรมจน
บรรลุป่าหมายดังที่ท่านตั้งใจเอาไว้ด้วยเทอญ ” เมื่อกล่าวจบเทพองค์นั้นก็
จากไป ปล่อยให้หญิงชราอยู่ในถ้ำแห่งนั้นต่อไป

ตอนที่ 2

อยู่มาไม่นาน มีชายชราคนหนึ่งได้ตั้งปณิธานเช่นเดียวกับหญิงชรา
ดังกล่าวข้างต้น ออกเดินทางหาที่ปฏิบัติธรรม โดยได้เดินทางในเส้นทาง
เดียวกับหญิงชรา และก็มีความคิดเดียวกับหญิงชราคือไม่อยากยึดติดกับ
ความสะดวกสบายและได้เดินทางต่อไป จนได้มาพบถ้ำๆเดียวกับที่หญิง
ชราพักอาศัยอยู่ และก็เกิดพอใจถ้ำแห่งนี้มาก เพราะทั้งเงียบสงบเย็นสบาย
เหมาะสำหรับตัวเอง จึงได้เดินทางเข้าไปในถ้ำและได้พบหญิงชรา

ชายชราจึงได้เอ่ยปากขออนุญาต ว่า “ขอพักอาศัยอยู่ด้วยคนจะได้
ไหม”

หญิงชราก็ตอบออกไปว่า “คงจะไม่ได้หรอกท่าน เพราะข้าอยู่ที่นี้
เพียงลำพังผู้เดียว ท่านเป็นผู้ชายส่วนข้าเป็นผู้หญิง มันเป็นการไม่เหมาะสมไม่
ควร ผู้คนจะติฉินนินทาได้”

ชายชราเมื่อได้ยินก็พูดกับนางว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าก็ขออยู่นอกถ้ำก็ได้
จะไม่เข้าไปวุ่นวายกับท่าน ไม่ทำให้ท่านต้องมัวหมองหรือลำบากใจ”

แต่หญิงชราก็ไม่ยอมอยู่ดี และก็ตอบไปว่า “ถึงยังไงก็ได้ชื่อว่าอยู่
ด้วยกันอยู่ดี ไม่ว่าท่านจะอยู่ด้านนอกหรือด้านใน ขอให้ท่านจงโปรดเห็นใจ

ข้าด้วยเถอะ ข้าก็อยู่จนชราปานนี้ก็ไม่อยากจะเสียชื่อเสียงเอาตอนแก่นี้”

ดังนั้นชายชราจึงพูดอ่อนวอนขอร้องว่า “ขณะนี้เวลาก็ค่ำมืดแล้ว ข้าขอความเห็นใจจากท่าน ขอข้าพักอาศัยสัก 1 คืน พอรุ่งเช้าข้าก็จะเดินทางออกจากที่นี่ทันที ข้าขอรับรองด้วยเกียรติของข้าว่าจะไม่คิดและทำในสิ่งที่ไม่ดีต่อท่าน เพราะเราอายุก็ป็นนี้แล้วและยังเป็นผู้ไฝ่ธรรม ได้โปรดอนุญาตให้ข้าได้พักเถอะนะ”

กระนั้นหญิงชราก็ไม่อนุญาตให้ชายชราเข้ามาพักอยู่ดี เพราะเป็นห่วงในชื่อเสียงของตนเอง โดยมีได้นึกถึงหลักธรรมไปข้อหนึ่งเรื่องความเมตตาปราณี เมตตาสงสารแก่สรรพสัตว์โลกทั้งหลาย จึงได้ยื่นกรานให้ชายชราคนนั้นเดินทางออกไปจากบริเวณถ้ำที่นางอาศัยอยู่ เมื่อขอร้องไม่สำเร็จชายชราผู้นั้นจึงเดินออกจากถ้ำนั้นไป ทิ้งๆ ที่ข้างนอกนั้นเริ่มจะมีมืดแล้ว

เมื่อชายชราผู้นั้นจากไป ทันใดนั้นเทพองค์เดิมก็ได้ปรากฏกายขึ้นมาพบกับหญิงชรา และได้กล่าวเชิญหญิงชราให้ออกจากถ้ำแห่งนั้นพร้อมกับกล่าวถึงสาเหตุของการให้หญิงชราออกจากถ้ำว่า “เพราะว่าท่านขาดคุณสมบัติที่จะอยู่ในถ้ำแห่งนี้ ทิ้งๆ ที่ท่านเป็นผู้ปฏิบัติธรรม แต่กลับขาดความเมตตา ขับไล่ชายชราผู้นั้นออกไป ทิ้งๆ ที่ชายชราผู้นั้นก็เป็นนักปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกับท่าน และที่กำลังมีความทุกข์อยู่ ท่านกลับนิ่งดูตายเสือกไสไล่ส่งให้ออกไป ทิ้งๆ ที่ข้างนอกนั้นอากาศเริ่มเย็นและก็มีมืดแล้ว ในเมื่อท่านขาดความเมตตาเช่นนี้สมควรแล้วหรือที่ท่านจะอยู่ที่นี้อีกต่อไป ท่านควรพิจารณาดูว่าสิ่งที่ท่านทำลงไปนั้นถูกต้องหรือไม่ ขอให้ไตร่ตรองดูว่าท่านสมควรจะอยู่ที่นี้อีกต่อไปได้หรือไม่”

เมื่อหญิงชราได้ฟังดังนั้นก็นำนึกถึงความผิดที่ได้ทำลงไปโดยมิได้คิด เพราะเป็นห่วงแต่เรื่องตนเองจะเสียชื่อเสียงกลัวคำนิทาจากชาวบ้านเลยขาดคุณธรรมไป และนึกเสียดายว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ปฏิบัติมาดี งามมาเริ่มต้นใหม่ เพราะว่าการเคร่งครัดปฏิบัติธรรมอย่างเดียวนั้นคงยังไม่เพียงพอ

จะต้องมีความมั่นคงศรัทธา มีความเมตตาปรานีต่อสรรพสิ่งรอบข้างตัวเรา
ด้วย และต้องไม่ยึดติดในสิ่งที่ไม่แน่นอน และสิ่งสำคัญที่สุดคือเราต้องไม่
คิดเข้าข้างตัว ขอเพียงให้เราจิตใจที่มั่นคงในสิ่งที่เราศรัทธาแล้ว เราก็จะ
ผ่านพ้นไปด้วยดี นางจึงก้มลงกราบลาแล้วเดินทางออกจากถ้ำไป

คำสอน อ.ฟ้า เตือนเรื่องภัยพิบัติ

ประทานเมื่อปี 45

อาจารย์หลายองค์มาสอนเรา อาจารย์ฟ้าไม่ค่อยได้สอนภัยพิบัติ ใหญ่มันลามไปถึงตาทั้งสองแล้ว มันรอแต่จุดดำที่ตาที่จะเกิดขึ้น เมื่อจุดนั้นเกิดขึ้นแล้วเชื่อแต่ละจุดมันจะลาม พวกเราต้องระวังใช้ปัญญาคิด ว่าเชื่อแต่ละที่เริ่มมีจุดหรือยังเมื่อตาดำข้างในมีเชื่ออยู่แล้วมันจะลามเร็วมาก

พระแม่องค์ธรรมเคยบอกไว้ว่า หันซ้ายหันขวาก็พวกเดียวกันให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน น้องคนโตก็ช่วยน้องคนเล็ก ลูกคนโตก็ช่วยลูกคนเล็ก ถ้าขาดสิ่งๆ นี้แล้วเชื่อนั้นยิ่งจะลามไปเร็ว ตะเกียงสามดวงที่ลงมาก็เพื่อตัวนี้ เพื่อระงับเชื่อให้มันไปช้าๆ เท่าที่ทำได้ ให้ลองนึกภาพว่าถ้าตาเริ่มบอดแล้วมันจะคลำทางไม่เจอ

สังขารที่เราเรียกว่าคนเรา (มนุษย์) ตาเป็นใหญ่ มันมีหมดถึงอย่างอื่นเรายังพอรับได้ แต่ถ้าตามันมีดชีวิตทั้งชีวิตมันหายไปเลยสิ่งที่รู้ก็มาจากตา เพราะฉะนั้นภัยพิบัตินี้เป็นภัยพิบัติใหญ่ พวกเราอย่าลืมต้องช่วยๆ กัน ลูกคนโตช่วยลูกคนเล็ก น้องคนโตก็ช่วยน้องคนเล็ก

ให้เราถือว่าเรามาก่อนยังมีอีกคนมากมาย อย่างน้อยเขาเจ็บไข้ได้ป่วยแบบเรา อย่างน้อยเขามีสังขารแบบเรา เราไม่เมตตาสงสารเขาหรือเขาต้องวนเวียนหาหนทางจะหลุดพ้นไม่มี เมื่อเรารู้แล้วเราแค่มีความคิดจะช่วยเหลือบอกสิ่งที่มีค่าให้เขารู้ หรือไม่ต้องคิดในจิตนะ เวลาไม่มีแล้วรอแต่เชื่อมั่นปะทุขึ้นมา ก่อนตาปิดตามันจะปวดตามันจะแสบมันทรมานมาก เราต้องมีความคิดช่วยคนอื่นในจิตใจ เรา เขาก็อยากจะพ้นทุกข์แบบเรา เขาก็อยากรู้สิ่งที่เราได้รู้ เราไม่สงสารเขาหรือ? อาจารย์หลายองค์เคยบอกว่าถ้าคนคนนั้นเคยเป็นแม่เรา เคยเป็นพ่อเรา เคยเป็นลูกเรา เราไม่สงสารเขาหรือ?

คำว่าสิ่งทุกสิ่งมีค่าเท่ากันมันมีค่าอยู่ในตัวของมันเอง เราจะโลกกับใครเราจะ โกรธกับใคร เราจะหลงกับใคร เรากำลังทำลายพวกเดียวกันอยู่นะ พวกเดียวที่มีกายสังขารแบบเราพวกเดียวที่เจ็บปวดแบบเรา เพราะฉะนั้นให้มีจิตใจที่จะช่วยเหลือ พยายามที่จะดึงขึ้นไปให้ได้เพราะตำแหน่งอยู่เบื้องบนไม่เฉพาะคนที่ไปแล้ว คนที่จะไปต่อไปต้องทำให้ได้เพราะ ว่างานเบื้องบนมีมากมาย มีสิ่งที่เรายังไม่รู้อีกมาก ฉะนั้นอาจารย์องค์ที่แล้วบอกว่าให้เราขึ้นไปเหมาะสมกับตำแหน่งที่ได้รับนะ มีทุกคน (ที่ทำได้) ให้ทำตัวเหมาะสมกับตำแหน่งที่ได้รับ

สิ่งทุกสิ่งมีค่าเท่ากัน ที่เราเรียกว่าเทพเขาก็มีค่าของเขา ที่เราเรียกว่าคนเราก็มีค่าของเรา ให้จำคำสอนวันนี้ ว่าเชื่อในตาได้คิดหมด แล้วเหลือแต่ลูกตา คำ เราจงภูมิใจไว้ ว่า ตำแหน่งที่เราได้รับโชคดีกว่าเทพที่เข้ามาหาอาจารย์ ให้ฝึกทุกคนไม่ว่าใคร หรือที่อาจารย์ลงร่างนี้ก็ต้องฝึกไม่มียกเว้น เพราะตำแหน่งที่ได้เป็น ตำแหน่งที่สำคัญเหมือนกับคนที่แล้วที่ไปแล้ว

ไม่มีการเกิด ไม่มีการดับมีแต่จิตเดิมแท้ที่อยู่กับพระแม่องค์ธรรมเท่านั้น ที่เราเกิดมีเหตุเกิดที่เราดับก็มีเหตุดับ ค้นหาจิตเดิมแท้ให้เจอทุกอย่างก็จบสิ้น

เขามาหลายองค์เพื่อจะดึงเราให้ได้ (เหล่าเทพ) เพราะสายนี้เขาขึ้นไปได้อย่างมีค่า สายนี้เป็นตัวแทน เรารู้ว่าข้างบนสายนี้เป็นตัวแทนก็ต้องขึ้นไปได้อย่างมีค่า อย่าลืม! นักรบข้างบนมีตัวแทนมายังขาดที่อื่นยังไม่มาหมายความว่าข้างบนเลือกแล้ว ที่อื่นต้องหาโอกาสมาอย่าคิด ว่าทุกสายที่รู้จะเข้ามาหาอาจารย์ได้ นี่เป็นเพียงบางส่วน...ไปละ (ก่อนกลับท่านได้ย้ำประโยคที่ว่า)

“น้องคนโตช่วยน้องคนเล็ก ลูกคนโตช่วยลูกคนเล็ก
เพราะสิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากัน”